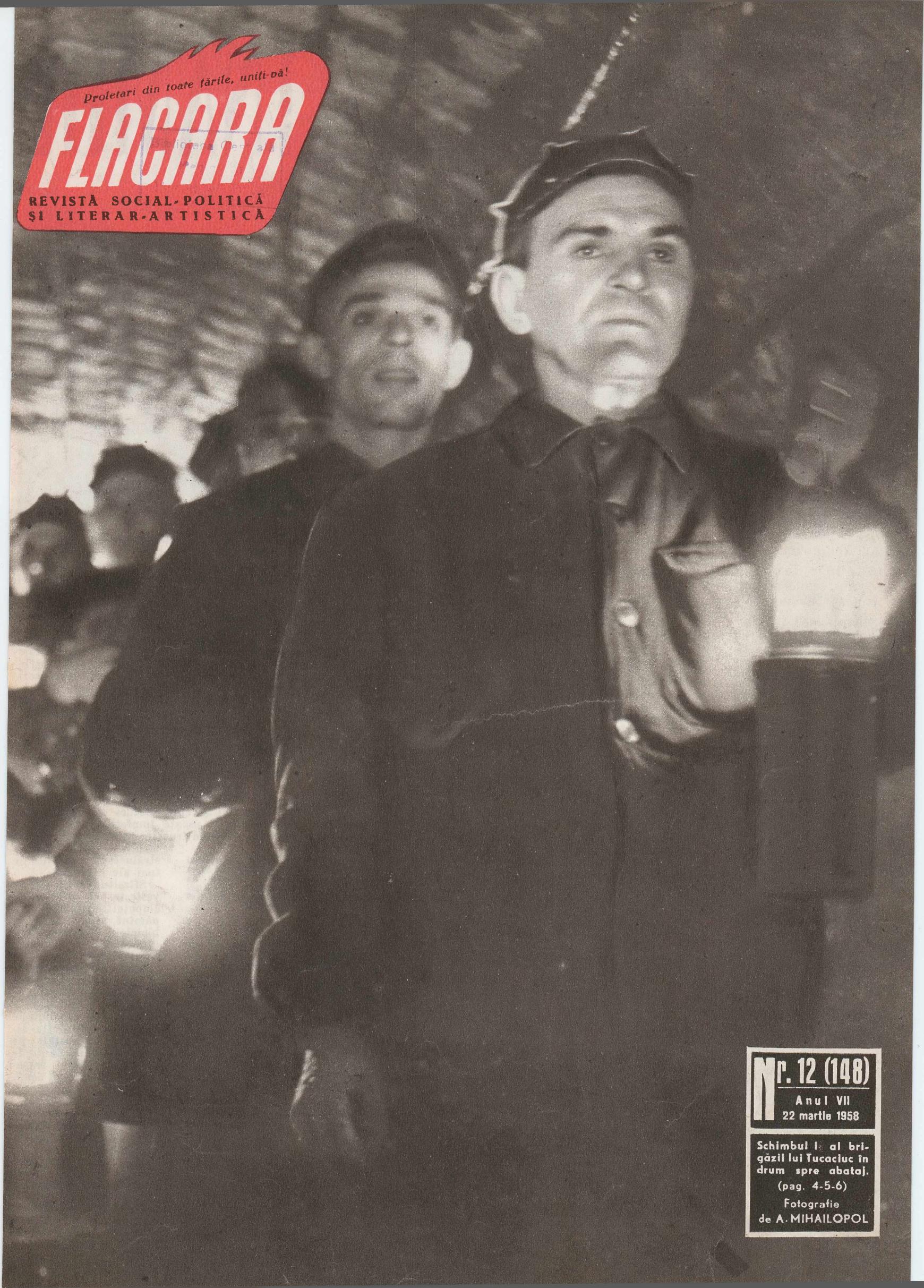

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACĂRA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Nr. 12 (148)
Anul VII
22 martie 1958

Schimbul I al bri-
găzii lui Tucaciu în
drum spre abataj.
(pag. 4-5-6)

Fotografie
de A. MIHAILOPOL

Isa cum -am cunoscut

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

de Emil MIRONESCU

in toiaĝ reinvie întâmplări de legendă cu dragoni, viteji și mandarini; barzi populari își însoțesc recitățile pișcând coardele lamtînului și daiban-ei...

În oraș, mulțimea se revarsă pe marile bulevarde; e un foșnet continuu de mătăsurile ușoare, purtate cu eleganță necăutată de frumoasele vietnameze. La lumina nopții, culorile vii ale acestor veșminte capătă o strălucire ireală. Pe terasele cafenelelor oamenii își sorb în tihnă băutura preferată. Pe malurile asfaltate ale marelui lac al Hanoiului sau pe țărmul fluviului Roșu, mii de gherete servesc o băătură răcoritoare, preparată pe loc din suc de nucii de cocos, amestecat cu zahăr stors tot „la moment“ din lujerul trestiei și cu cuburi minuscule de gheață. Întîrziții se opresc în fața cite unui birt în aer liber, ațțați de miremele pe care le împraștie căzânelul cu supă din orez, slănină și pește; tot de-a-n-picioarele se îmbucă și gustoasele nem, asemănătoare sărmălușelor noastre. Și apoi, pe nesimțite, totul se liniștește...

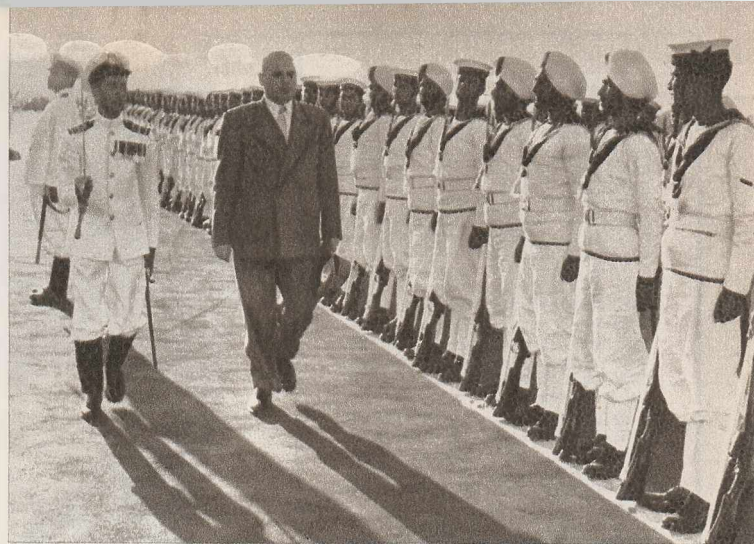
Pînă în zori, cînd fiecare caută să se scoale cit mai devreme.

O prietenie frățească...

...față de poporul român am întîlnit la tot pasul în călătoria mea prin Vietnamul democrat. Răsfoind carnetul de impresii, am retrăit bucuria pe care am avut-o acolo în momentul în care am zărit în rafturile librăriilor din Hanoi opere traduse în franceză și chiar în vietnameză din literatura noastră nouă; emoția stîrnită cînd în centrul capitalei am văzut fotovitrine intitulate: „Imagini din R.P.R.“; cînd la Haiphong și Hongay am ascultat muzică românească; cînd am văzut afișul anunțînd punerea în scenă a „Scrisorii pierdute“ de către un grup de artiști entuziaști; cînd, în sfîrșit, sus în munți, la Tam Dao, gazde primitive mi-au arătat cu dragoste publicații ieșite din tiparnițe bucu-reștene.

Departate, la celălalt capăt de lume, în îndepărtata Indochină, țara noastră are prieteni sinceri, tovarăși de nădejde pe marelui drum comun.

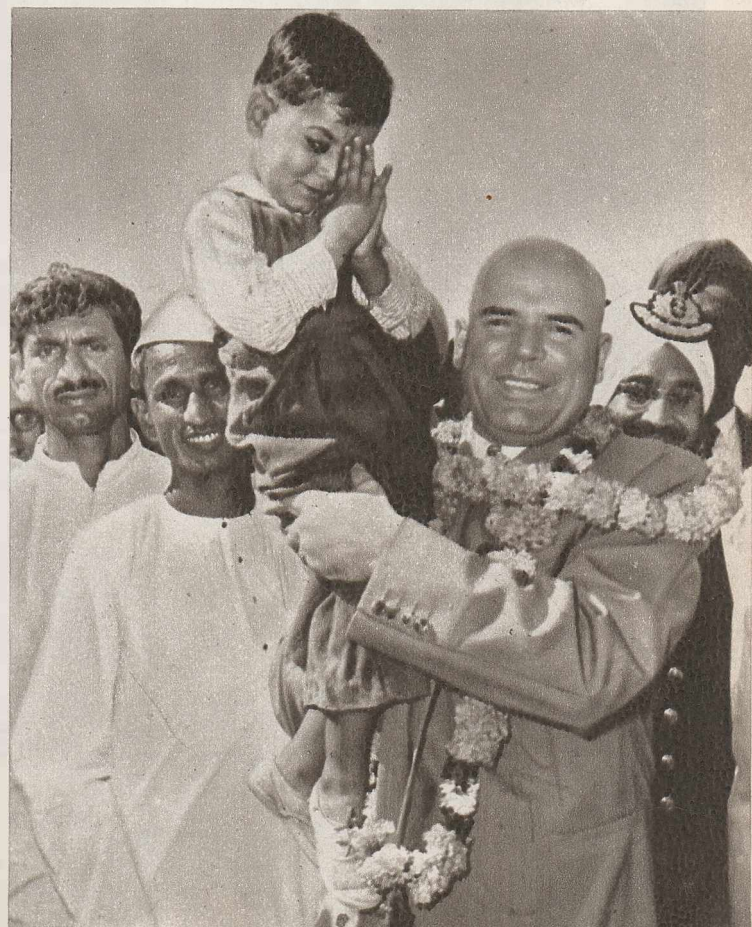
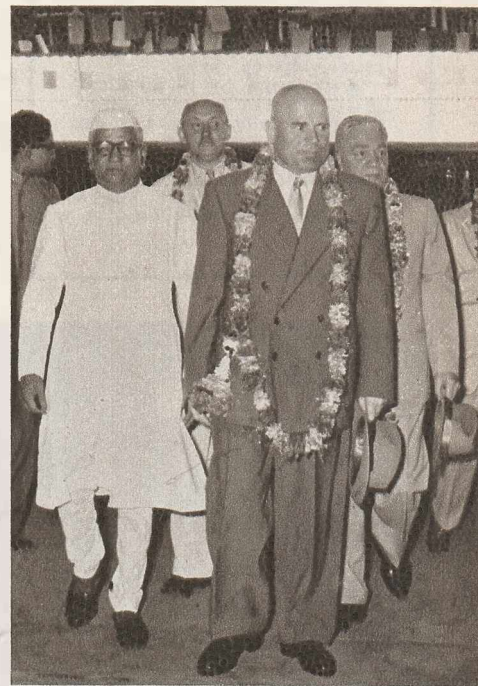
Tineretul—in prima linie a construcției pașnice. Băieți și fete, membri ai Uniunii Tineretului Muncitoresc, participă cu entuziasm la munca voluntară pentru construirea unui canal de irigație. Deviza este: „A stoarce apă și din piatră secă!“

ÎN INDIA

După semnarea Declarației comune a președintelui Consiliului de Miniștri al R.P.R. și a primului ministru al Indiei, oaspeții români și-au continuat călătoria prin India. Pretutîndeni, conducătorii de stat români au fost primiți cu impresionante manifestări de prietenie. Iată cîteva imagini din timpul acestei călătorii:

Fotografia de sus: la sosirea în Bombay, tovarășul Chivu Stolca trece în revistă garda de onoare. Fotografia din dreapta: oaspeții români la Agra. Fotografia de jos: un moment emoționant — copilul unui țăran din satul Ajrondda, din apropiere de Delhi, este luat în brațe de către primul ministru român, după ce i-a oferit acestuia tradiționala ghirlandă de flori.

Valoroasa inițiativă a brigăzii lui Mihai Tucaciuc de la Aninoasa a atras atenția minerilor din aproape toate bazinele carbonifere și de metale neferoase din țară. Interesant este însă că nu numai minerii, ci și oțelarii, laminariștii, constructorii, textiliștii, ba chiar și agricultorii au preluat și adaptat la condițiile lor de muncă faimoasa inițiativă.

Iată și câteva rezultate obținute în luna februarie pe baza aplicării inițiativei lui Tucaciuc:

● **BAZINUL CARBONIFER VALEA JIULUI:** cele 110 brigăzi care aplică metoda au realizat 8354 tone cărbune peste plan în luna februarie.

● **BAZINUL CARBONIFER ȘORECANI.** La mina „7 Noiembrie”: 200 tone cărbune zilnic peste plan; la mina „Curturiș”, 400 de tone, iar la mina „Tămașă”, 234 tone.

● **BAZINUL CARBONIFER COMĂNEȘTI-BACĂU:** 28 de brigăzi de mineri aplică metoda Tucaciuc.

● **UZINELE „REPUBLICA” BUCUREȘTI:** Laminariștii din brigada lui Ion Pătrașcu au dat 31 de tone de țevi laminate peste plan între 10 și 28 februarie.

● **CUPTORUL NR. 5 HUNEDOARA:** 930 kilograme oțel zilnic peste plan pe fiecare metru pătrat vatră de cuptor.

● **FABRICA DE CĂRĂMIZI „SOLIDARITATEA” BUCUREȘTI:** Laminorul nr. 1 a dat 108.000 țigle peste plan.

● **S.M.T. TRAIAN-SAT:** Mecanizatorii, în unanimitate, s-au angajat să are oțte un hantru în plus, față de norma zilnică.

— fotoreportaj —
de Fr. MARIA
și A. MIHAILOPOL

1000

Am pornit spre Valea Jiului cu oarecare teamă: s-au scris atâtea despre mineri! Nu-i de loc ușoară meseria de fotoreporter: din aparat trebuie să scoți poze sugestive, din cap fraze meșteșugite... și pe deasupra să mai fii și original.

La exploatarea minieră Aninoasa ne-a condus inginerul șef al Combinatului carbonifer Valea Jiului. Amabil, ne-a povestit pe parcurs câte ceva despre locurile și oamenii pe care urma să-i cunoaștem. Am aflat astfel despre inițiativa șefului de brigadă Mihai Tucaciuc de a da cărbune peste plan în mod ritmic, în fiecare zi, despre mărimea neobișnuită a randamentului în abatajul camerei în care lucrează, despre organizarea corectă a celor opt ore de muncă.

Până aici, nimic neobișnuit. Și, într-adevăr, oamenii lui Tucaciuc sînt oameni obișnuiți.

— Poate cu ceva mai neastîmpărați decît ceilalți, taică — după cum spunea moș Giurea, bătrînul muncitor pe care l-am întilnit în dreptul lanțului elevator de la puțul nr. 2. Am 58 de ani, dar pînă azi n-am mai pomenit atîtea „pline” de la o singură brigadă. Nu mai pridi-desc cu agățatul vagonetelor. Și ei îmi tot trimit... nu mă lasă nici o clipită fără treabă.

Moșul zîmbea șăgalnic, în barba-i albă, îndemnîndu-ne parcă să nu-i luăm în serios supărarea.

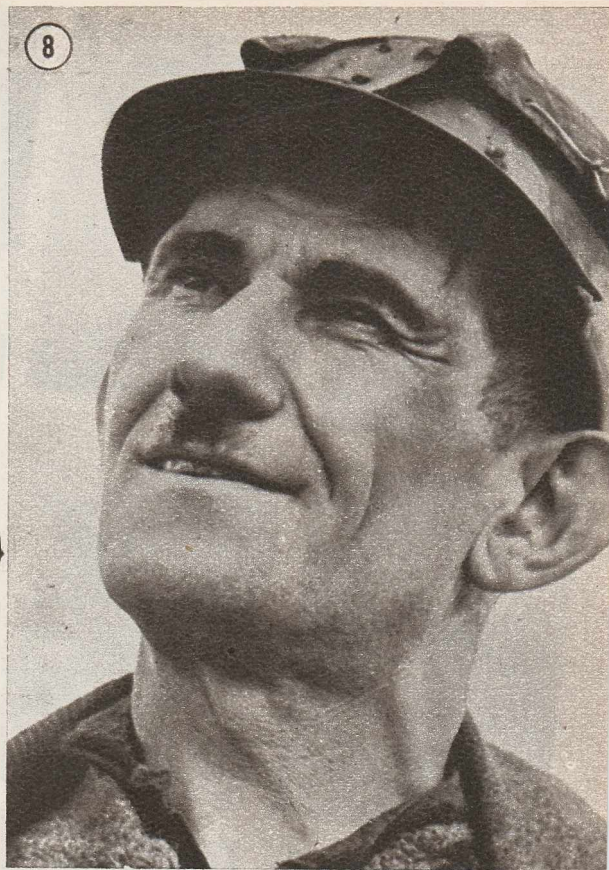
În abatajul cu două aripi din stratul 5 nici nu am fost luați în seamă. A trebuit să ne rugăm de „neastîmpărați” să treacă unul cite unul, prin fața obiectivului. Cel mai supărat de intrerupere a fost șeful de schimb, Rabulea Aurel, om de altfel cumpănit la vorbă și la fapte. Nici nu mai știm cite i-am spus, pînă ce l-am făcut să ridă (foto 1). Minerul Ion Boulceanu striga tocmai după un ortac mai nou (foto 2). Mulțumiți că ne lăsa să-l fotografiem cel puțin așa, din profil, nu l-am mai stînjinit din treabă.

Nu-l luați în serios pe Zaharia Zamfir. A adoptat o figură rigidă, dar în fond el este cel mai vesel din brigadă. Nu știu ce ne-a venit să-l întrebăm dacă crește porumbei. Ne-a pus imediat la punct, răspunzîndu-ne mucalit că pasiunea lui sînt de fapt porumbițele (foto 3).

Ioan Retti (foto 4) și Culiță Constantinescu (foto 5), vagonetari din schimbul 1, erau veseli: fiind aprovizionați cu vagonete, nu mai aveau motive de ceartă cu maistrul de pe revirul lor. Cînd Ioan Benchea a ieșit rîzînd din galeria de legătură cu stratul Paprica, unde lucra, n-am mai stat mult pe gînduri și l-am prins în aparat. E cel mai bun *papricant* al nostru — ni l-a prezentat șeful lui, minerul Tucaciuc. Bine am făcut că l-am fotografiat repede, pentru că imediat a dispărut înapoi în canal (foto 6).

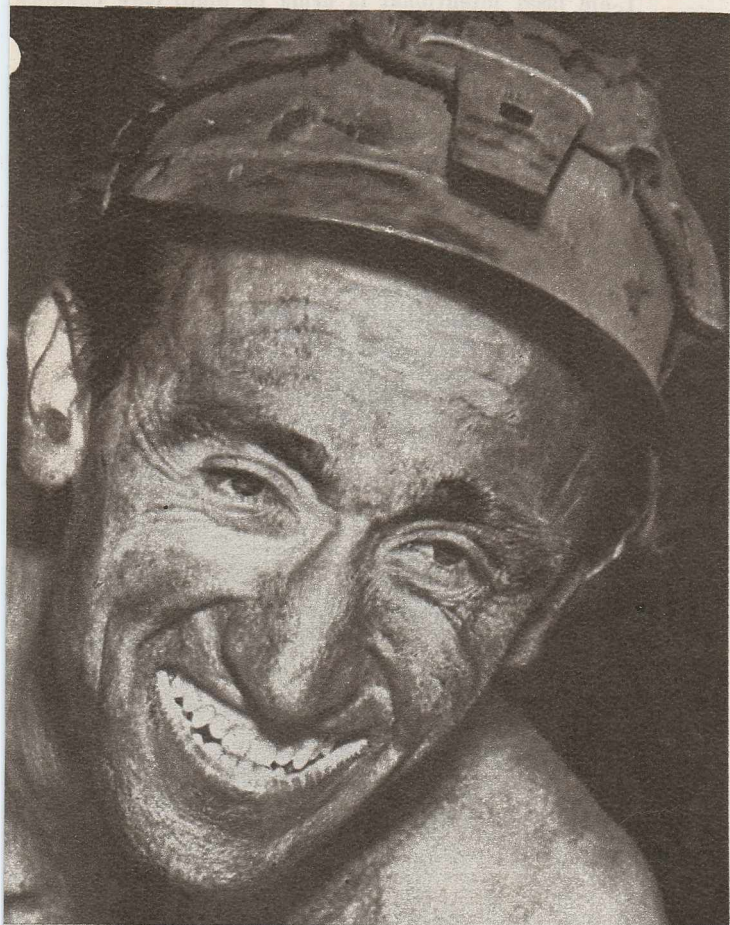
Petru Asanache (foto 7) are statura mică, dar ambiția lui e mare — spun despre el ortacii, care-l întrec în înălțime cu cel puțin un cap. Patru copii

Neastîmpărații

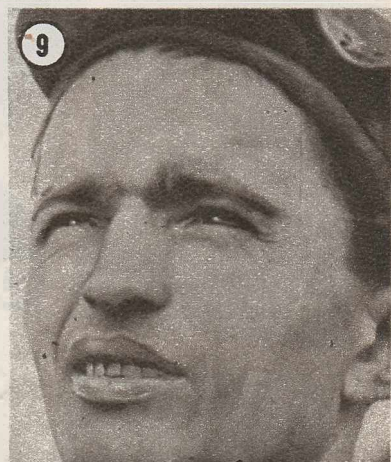
TUCACIUC

N-a trecut nici o lună și jumătate de când minerii din brigada lui Mihai Tucaciuc de la Aninoasa au adresat tuturor brigăzilor de mineri din Valea Jiului chemarea pentru: **O TONĂ DE CĂRBUNE PESTE PLAN DE FIECARE OM (POST).**

Metoda brigăzii constă într-un complex de măsuri în legătură cu organizarea locului de muncă, componența brigăzilor, disciplina, calificarea oamenilor etc., măsuri ce pot fi aplicate cu ușurință de orice brigadă din subteran. Brigada lui Mihai Tucaciuc, care a dat și anul trecut 6.000 tone de cărbune peste plan, nădăjduiește să depășească considerabil această cifră prin respectarea angajamentului minim din chemarea lansată: o tonă de cărbune peste plan de fiecare om. (Pînă la 20 februarie randamentul mediu realizat de brigadă a fost de 1,08 tone peste plan de fiecare om, în fiecare zi).

Prezentăm în fotoreportajul de față brigada lui Mihai Tucaciuc, a cărei faimă s-a răspîndit azi pe întreg cuprinsul patriei noastre.

de crescut nu-i lucru ușor, mai ales cînd cel mai mare vrea bicicletă cu oglindă retrovizoare.

La suprafață, am făcut cunoștință cu ceilalți membri ai brigăzii: schimbul doi, care se pregătea să intre în mină. Moise Crișan, miner vechi, șeful schimbului, este recordmanul la cantitate de vagonete date într-un șut (foto 8).

Minerul Ion Vancea (foto 9), priceput în perforarea găurilor, pare cel mai grăbit dintre toți.

De-abia am apucat să aflu de la el că punctualitatea la locul de muncă este una din căile care au dus la rezultatele frumoase ale brigăzii. Sau că Gheorghe e un bun vagonetar, calm și priceput. Cînd l-am rugat să zîmbească, a făcut-o cu plăcere, gîndindu-se că tînăra lui soție îi va vedea poza în revistă (foto 10). Ne credeți dacă vă spunem că Șuteu Viorel (foto 11) e fotograf-amator? L-am detectat după aviditatea cu care cerceta, plin de admirație, spectaculoasele noastre instrumente. Am văzut și noi creația lui: o fotografie realizată recent; dacă șeful de sector n-ar fi ieșit numai cu o jumătate de cap, s-ar fi putut spune că e o poză reușită.

Am cunoscut apoi alți doi vagonetari: pe Mihail Bizubac (foto 12) și pe Sava Robu (foto 13). Primul ne-a declarat, sigur de sine, că — deși vine de la țară — pe el nu-l mai sperie diferența de 400 de metri pe verticală între locul unde ara înainte și cel de unde scoate astăzi cărbune. Cel de-al doilea părea cam trist la început, gîndindu-se că nu se poate fotografia în ultimul său costum. L-am consolată cum am

putut, promițându-i că vom pomeni în revistă despre croiala ireproșabilă a hainelor.

Darie Văcăriuc e un entuziast. Se bucură ca un copil de noua lui meserie. Nu poate uita că din primul cîștig, și-a cumpărat, printre alte lucruri, și 14 maiouri dintr-o dată (foto 14).

Pe Vasile Mora n-am reușit să-l facem să scoată nici o vorbă. L-am catalogat imediat: un timid. Vagonetarul nostru din schimbul trei e un băiat destoinic — spun ortacii lui. A trebuit să ne mulțumim numai cu asta (foto 15).

E un om ambițios Virgil Vinătoru: urmează școala de calificare pentru mineri, dar de pe acum este în stare să înlocuiască pe mineri în operațiile de armare sau perforare (foto 16).

Ioan Butnariu e dîrz la treabă. Cînd se pornește, nu-l mai poți scoate din ale lui. Ce bine că l-am prins în timpul liber! (Foto 17)

Mustața fină a lui Ailincăi Constantin nu are nici o legătură cu pasiunea lui pentru cravate chinezești. Sau poate, totuși, prezența lor te face să-l clasezi în tagma oamenilor mulțumiți de felul cum arată (foto 18). Ca vagonetar e foarte priceput și nemaipomenit de harnic.

Ioan Serestei (foto 19) nu e din Aninoasa; el a venit aci din alte locuri și a îndrăgit mina. Nu s-a mai despărțit de ea; nici de șeful brigăzii, Tucaciuc, pe care-l respectă și-l iubește.

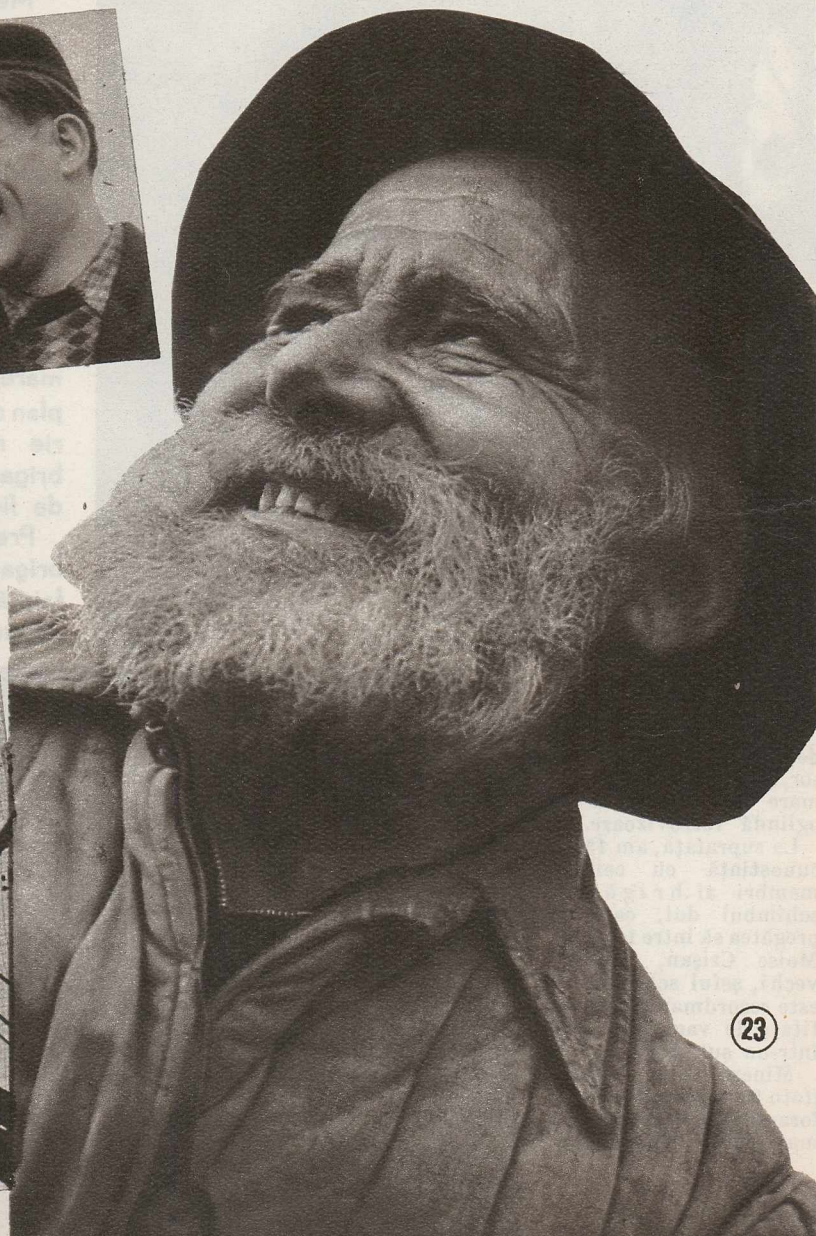
Șeful schimbului trei, Gheorghe Bulgariu, e încă tînr; însă e bătrîn în meseria de miner. Lucrează în mină de aproape 13 ani. Cînd trece prin defileul Jiului, nu uită să amintească că și el a contribuit la săparea lanțului de tunele (foto 20).

Vigh Ioan (foto 21) și Ghiocșa Marin (foto 22) se aseamănă numai prin ocupație: sînt vagonetari. Dar în timp ce Vigh e calm și ponderat, Ghiocșa se agită mereu: ba n-are „goale“, ba nu-i vine locomotiva să-i ia „plinele“...

L-am lăsat intenționat la urmă pe omul care conduce această brigadă model. E greu să cuprinzi în cîteva cuvinte ce a realizat brigada comunistului Tucaciuc. Deși despre el (primul în fotografia de pe copertă) se vorbește astăzi în toată țara, Tucaciuc nu-și face din asta o mîndrie. Privindu-i chipul și cunoscîndu-i realizările, înțelegi lesne de ce moș Giurea (foto 23) ne-a spus că cei 5 nepoți ai lui vor trebui musai să facă parte dintre „neastîmpărații“ brigadierului Tucaciuc. Așa, ca să devină și ei oameni...

La suprafață, corbele nu conțin să transporte cărbunele scos din adîncuri.

23

LIVEZI DE MIGDALI

ȘI RAMPE ATOMICE

— Scrisoare din Atena —
de Ianis THEODORIDIS

Februarie... În timp ce în alte țări iarna-și mai arată colții, la noi în Grecia încep să înflorească migdalii.

„O flevaris he an flevisi
Kalokeri tha mirisi...”

„Cît de aspru-ai fi, februar, tot mi-rosi a primăvară...” — spune o bătrînă zicală grecească. Într-adevăr, se simte apropierea primăverii. Caryatidele de pe Acropole strălucesc în razele puternice ale soarelui, sub splendiul cer albastru. Și măslinul milenar, simbol al păcii, și monumentele nepieritoare ale civilizației elene, și generozitatea naturii care a hărăzit Greciei să fie o uriașă livadă a Europei — totul cheamă la viață, la liniște, la pace.

Și, totuși, în aceste zile din preajma primăverii, o puternică neliniște domnește în întreaga țară. Rar s-a întâmplat ca oamenii din cele mai diferite pătri sociale și cu cele mai diferite convingeri politice să fie cuprinși de aceeași îngrijorare în fața unei primejdii naționale și să se împotrivescă cu atîta unanimitate indignare, ca în problema bazelor atomice americane din Grecia.

Căci lupta pentru interzicerea instalării rampelor de lansare a rachetelor americane a devenit un uriaș curent

de masă, și pe drept cuvînt Theoclitos, arhiepiscopul Atenei și al întregii Grecii, o numește: „SARCINA NAȚIONALĂ PRIMORDIALĂ”.

La început a fost un manifest adresat poporului grec. Semnăturile de pe manifest reprezentau tot ce au mai valoros știința, cultura și viața obștească din Grecia. Răsunetul a fost puternic. Și-au dat adeziunea la manifest consiliile municipale din Atena, Pireu, Viron, Dafni, Kaisariani și Drapetsona, o sută de intelectuali de frunte ai Salonului, comitetele centrale ale tineretului din cinci partide politice, mai multe comitete de cartier ale principalelor partide politice, un mare număr de federații și organizații sindicale, precum și numeroase organizații de femei.

Cum era și firesc, această uriașă mișcare de masă, care câștigă mereu în amploare și forță, a cucerit o mare parte a presei. Ziarele din provincie, bunăoară, demonstrează netemeinicia argumentelor invocate de către S.U.A. pentru a sili guvernele altor țări să accepte instalarea rampelor mortii.

Ziarul „DEMOKRATIKON VIMA” combate astfel teza — susținută și la sesiunea N.A.T.O. de la Paris — potrivit căreia această problemă ar fi exclusiv de competența guvernelor respective, ur-

mînd a fi rezolvată prin consultări bilaterale: „Americani cer să se instaleze rampe în Grecia și mai ales în insula Creta. Această problemă interesează întreaga națiune. Poporul este cel ce trebuie consultat dacă vrea sau nu baze atomice americane.” În același spirit se exprimă și ziarele „THAROS” din Calamata și „PROODOS” din Seres: „Hotărîrea definitivă aparține poporului”. „Singurul competent în a hotărî în problema bazelor este poporul”. Iar ziarul „DEMOKRATIS” din insula Hios scrie: „A fost propus un plebiscit organizat în mod cinstit, prin care poporul să fie consultat în problema bazelor atomice. Această propunere corespunde într-adevăr rațiunii”.

Multe ziare grecești demască ipocrizia tezei americane care pretinde că instalarea bazelor atomice ar duce — chipurile — la întărirea apărării naționale a țării respective. „Dacă pînă la urmă — scrie ziarul „THARALEOS” din Verria — se vor instala rampele americane, noi, grecii, stîmlem pierduți”.

Iar ziarul „HIAKI” din Hios adaugă: „Acceptarea bazelor americane înseamnă autodistrugerea noastră. Nici un grec nu dorește distrugerea țării sale”. „Instalarea bazelor atomice — scrie ziarul „VIMA” din orașul Retymos — corespunde numai intereselor S.U.A. și ale blocului agresiv N.A.T.O. Există oare acum, în 1958, vreun om întreg la minte care să creadă că vorbăria despre apărarea „lumii libere” este altceva decît o perdea de fum îndărătul căreia se ascund interesele economice ale patronilor americani și planurile lor de subjugare a lumii?”

Există oare pentru țările mici un alt drum decît acela arătat de cercurile monopoliste din S.U.A.? Americanii susțin că nu. Dar ziarele grecești — printre care și „THARALEOS” — sînt de altă părere. „Scepticii se vor întreba, desigur: cum am putea noi, o țărișoară, să ne împotrivim colosului american?” Acestora noi le răspundem: gîndiți-vă la politica dusă de Austria, Finlanda, Danemarca, Norvegia, Egipt, Siria și alte state mici din Europa, Asia și Africa. După părerea noastră — încheie ziarul — pentru noi, grecii, cea mai bună apărare este politica de independență”.

Ziarul „PARATIRITIS”, făcîndu-se ecoul maselor grecești, propune: „O zonă demuclearizată din Finlanda pînă la Marea Mediterană ar fi mult mai utilă și ar contribui la menținerea păcii pe un timp îndelungat, pînă cînd ideea coexistenței pasnice va fi înșușită de toate statele sau pînă cînd se va găsi cel mai bun mijloc pentru preîntîmpinarea definitivă a unui nou război”.

Cît e de puternică dorința poporului grec de a trăi în pace și în prietenie cu toate popoarele și în primul rînd cu vecinii și prietenii săi tradiționali, popoarele din Balcani — o exprimă „AVGHI”, ziar atenian de mare tiraj. „Dacă se va adopta propunerea premierului român Chivu Stoica, referitoare la convocarea unei conferințe interbalcanice la un nivel înalt, atunci asigurarea păcii în Balcani va deveni pe deplin posibilă și va fi adusă o importantă contribuție la consolidarea păcii în întreaga lume”.

E limpede că cetățenii Eladei vor fi mai bucuroși să respire ca turiști aerul înălțimilor de pe Vitoșa sau Caraiman, să cunoască minunatul litoral al Dalmatiei sau frumusețile Deltei Dunării, și la rîndul lor să fie gazde oaspeților din Balcani, decît să asiste cu miînte în sîn la sinistrul spectacol al montării esafoadelor atomice americane.

Primejdia care planează deasupra Parthenonului apasă ca un corset de gheață în jurul inimii. Dar în aceste zile ale primăverii grecești, poporul grec doare ca gheața să se topească. De aceea el răspunde cu un NU categoric tuturor planurilor americane, care vor să transforme însoarta noastră livadă de migdali într-o întinecată rampă de lansare a rachetelor mortii.

O țară agricolă în plină dezvoltare industrială

Nu demult țara noastră a fost vizitată de doi reprezentanți ai Camerei Tehnice din Grecia. Unul dintre ei, dl G. Kondostanis, și-a publicat impresiile — din care spicucim citiva mai jos — în ziarul „Tahidromas” din Volos și apoi în cotidianul atenian „Avghi”.

„România dinainte de ultimul război, scrie Kondostanis, era o țară eminentamente agricolă. Astăzi ea se află în plină dezvoltare industrială. Producția de energie hidroelectrică s-a dublat. Camioane și motoare electrice de toate mărimile sînt exportate. Două fabrici noi produc ciment de o calitate specială, care este trimis în străinătate și vîndut numai în dolari.

Pe linia care desparte Transilvania de Moldova se construiește o hidrocentrală de trei ori mai mare decît cea de la Megdova (o mare centrală electrică din Grecia — N.R.) În afară de aceasta, în Delta Dunării este în construcție o fabrică uriașă de hirtie și celuloză, care va folosi ca materie primă, stuful. Demn de laudă este și faptul că, împreună cu iugoslavii, românii vor construi o hidrocentrală la Turnul Severin, pe Dunăre, care va avea o putere de 2.000.000 kW”.

Referindu-se la nivelul de trai al poporului român, domnul Kondostanis scrie: „Nu pot fi văzuți oameni prost îmbrăcați și nici chipuri de oameni subalimentați. Toată lumea muncește, bărbați și femei. Toată lumea trăiește de pe urma muncii depuse... La îmbunătățirea nivelului de trai contribuie și faptul că învățămîntul este gratuit, iar manualele — chiar și cele universitare — se vînd la prețuri mici. Caracteristic este de asemenea faptul că cinematografele și în general sălile de spectacole sînt întotdeauna pline. Peste tot locurile sînt numerotate și ocupate dinainte.”

„Indiferent de felul cum privim sistemul social, putem trage concluzia că ceea ce se observă în România este progresul nivelului economic al poporului și o puternică și pozitivă promovare a învățămîntului tehnic. România își acoperă toate nevoile în ceea ce privește cadrele tehnice din resurse proprii... România e singura țară din Balcani cu un institut de fizică nucleară și un reactor nuclear”.

Dl G. Kondostanis arată în încheiere că „schimburile de vizite sînt rodnice pentru ambele părți, în sectorul tehnic, științific și economic...”

O pagină din cotidianul atenian „Avghi” consacrată uriașei campanii populare împotriva instalării rampelor de rachete americane în Grecia. Titlul e sugestiv: „In fața primejdiei de moarte care amenință patria noastră — CRUCIADA PANGREACĂ ÎMPOTRIVA BAZELOR ATOMICE”.

Podul Grunwalski și-a recăpătat și el înfățișarea de odinioară.

Iată moștenirea fascismului. Patru luni de război au distrus aproape în întregime vechiul Breslau (în polonă: Wrocław).

FOTOREPORTAJ DE A. PASZKOWIAK-BERLIN

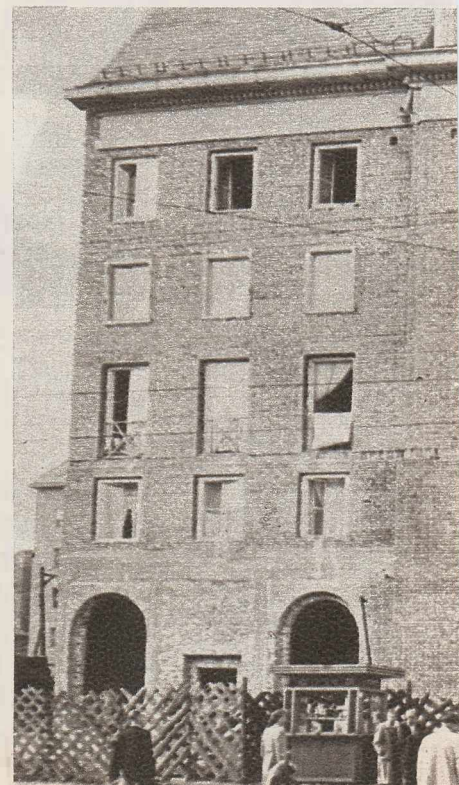
Tăcerea morții se asternuse în zilele războiului hitlerist și deasupra orașului Wrocław, îndurerata capitală a Sileziei, atât de frumoasă și de plină de viață odinioară. Multe orașe europene fuseseră pretăcute în cenușă de pîrjolul pustîtor. Nici un oraș, însă, în afară de Stalingrad și de Varșovia, n-a trecut prin alîtea suferințe ca Wrocławul.

Dar iată că a sunat ceasul victoriei: în primăvara lui 1945 ecoul ultimelor bubuituri de tun s-a stîns, iar poporul polonez, crunt lovit de urgia fascistă, a pornit cu elan să-și reclădească patria.

În Germania occidentală, aceiași oameni care se făcuseră vinovați de distrugerea orașului, și urmașii lor spirituali, nu încetează nici măcar astăzi să declare rituos: Wrocławul este mort, căci puterea populară din Polonia lasă în paragină orașele Sileziei.

Fotografiile din aceste pagini dezminț minciunile gogonate ale Münchausen-ilor revanșarzi. Ceea ce este cuprins în aceste imagini reprezintă doar o mică frîntură din Wrocławul de azi.

Am fost în Wrocławul renăscut, și am putut surprinde în obiectivul aparatului meu de fotografiat crimpeie grăitoare din viața nouă ce pulsează acum în orașul greu încercat de urgia războiului.

↑
O realizare arhitectonică și cultural-istorică cu care se mândresc cetățenii Wrocławului: restaurarea „caselor patricenilor” din jurul bătrânei primării.

→
Catedrala gotică, arsă pînă-n temelii, și-a regăsit vechea frumusețe, detaliu cu detaliu...

↓
Construcția de blocuri moderne se desfășoară rapid pentru a asigura condiții cât mai bune de locuit celor 400.000 cetățeni ai orașului. Pentru următorii patru ani este prevăzută construcția a încă 50.000 de apartamente

Copil și porumbei: simboluri ale păcii, care în puține locuri ale globului au o semnificație atât de profundă ca în încercata capitală a Sileziei.

Intilnire cu TINERETE

Reportaj de M. MİRZA

Fotografii de S. STEIN

— Tinerii.
— Tinerii? Bun. Să mergem.

Am ajuns într-o secție în care după toate aparențele se prelucrau blocurile de motor ale autocamioanelor.

— Am aici un tânăr strașnic. Inginer. Muncitor. Îl cheamă Rudolf Moscovici. Uite-l. Tovarășe inginer, niște ziariști de la...

— Despre ce vreți să scrieți? Despre producție? Despre lupta pentru reducerea greutateii motorului? Ceva despre linia cu role sau despre linia de arbore, care merge mai bine?

— Nu, despre dumneata.
— Despre mine!? Dar ce sînt eu, ca să scrieți despre mine?

— Păi, sînteți tânăr, sînteți inginer, șef de atelier și ne interesează...

— Și nu e destul? Tot atelierul e plin de tineri harnici, pricepuți, măcar că nu sînt toți ingineri. Scrieți despre ei.

— Cîteva cuvinte...

— Nu.

— O poză.

— Nu.

Inginerul vrea să se întoarcă, dar fotoreporterul e mai iute în mișcări (foto 1).

— O să scrieți ceva despre el? — mă întrebă, profesional, tovarășul Tească — că de spus nu ne-a spus nimic.

— Ba da și încă multe.
— Ce?

— Printre altele că-l interesează munca pe care o face, că are o părere bună despre oamenii săi din secție și, în plus, că e modest. Nu-i adevărat?

Trecînd prin secția 940, am ajuns într-o încăpere în care se făcea controlul tehnic al bilelor de rulmenți.

La un pupitru mare de control ne-au întîmpinat cu un buchet de zimbete șase fete (foto 2). Le-am auzit: „Aștia-s de la gazetă, uite la ăla micu' ce aparat de fotografiat mare are“. Desigur că „ăla micu'“ n-a pierdut ocazia. Iar eu le-am întreat pe rînd, pe fiecare, ca la școală:

— Cum te cheamă? Cîți ani ai? Și-am scris:

Angela Toma	16 ani
Marla Vlad	17 ani
Vasîlica Bîdu	17 ani
(neimpliniți)	
Angela Dogaru	17 ani
(Angela se pare că e un nume destul de răspîndit — în cazul nostru și po-trivit)	
Alexandra Constantin	18 ani
Valentina Seicenco	17 ani
Total	102 ani

E ceva, nu?

— Despre noi ce-ai să

scrii? Pînă acum nu ne-ai întreat decît cum ne cheamă.

— Foarte simplu. Am scris, să așteptăm să scrieți că bilele rulmenților fabricați la „Steagul Roșu“ răspîndiți în întreaga țară sînt controlate de voi, niște fete tinere...

— ... Pline de veselie — adaugă tovarășul Tească

I l cunoașteți pe tovarășul Tească? Tească Ion, de la „Steagul Roșu“ din Orașul Stalin, secretarul de redacție al gazetei de uzină. Ei? Nu?

Atunci nu am procedat rău cînd am început reportajul cu el. Ni l-au recomandat tovarășii de la comitetul de partid al uzinei: „Duceți-vă cu el, cunoaște bine uzina și vă poate fi de folos“. Și am făcut bine. Într-adevăr, cunoaște uzina ca pe propriile-i buzunare și e plin de entuziasm (tineresc). Foc, nu alta. E adevărat că entuziasmul și-l manifestă într-un fel cu totul personal, dar asta-i altă... căciulă.

— Ce vă interesează?

— Și frumoase — com-
etă fotoreporterul.

Maria Olteanu lucrează la
ntrolul tehnic. Are o față
bă, cuprinsă de un păr
staniu ce-i cade moale pe
neri. Când i-am spus că
em să-i vorbim, ne-a pri-
it fără prea mare entu-
asm:

— Sigur, ați venit să
rieți cine știe ce lucruri
laudă despre noi, tinerii.
cepeți. Credeți poate că
noi totul merge pe roate,
ră greutăți, că avem nu-
ai frunțași...

— Oprește-te! Vrem să
riem despre dumneata.

— Poftim. N-am spus eu?
tiu dinainte ce veți scrie:
că sînt utemistă, că mun-
esc bine, că sînt studentă,
i am condiții grozave de
uncă și studii și așa mai
eparte".

— Și nu-i așa? — o iscodii

— Sigur că nu, mai sînt

...
— ... Lipsuri, o ajută
lăuza noastră.

— Ce, nu sînt? — replică
a. Credeți că-mi vine așa
șor să lucrez și să studiez
același timp? Numai eu
iu cît mă zbat. Acasă nu
ot studia, că nu am con-
iții, și rămîn la uzină.
itesc la bibliotecă pînă
ara tîrziu (foto 3). Nu-i
niar așa de ușor.

— Nici n-am spus așa
eva.

— Dar nici nu scrieți...

— Uite, o să scriem că ai
evoie de un apartament
un...

— Nici așa, dar dacă aș
ăsi o locuință în care să
ot avea un colț liniștit,
ar fi mult mai la-nde-
tînă.

— La spectacole nu
ergii?

— Nu am timp.

— Dar...? — începu cu
ădit interes însoțitorul
ostru.

— Nu. Cine să-mi facă
rte cînd sînt așa de ocu-
ată?

— Ai dreptate, am în-
neiat eu. Nu-i lucru ușor
ă studiezi și să muncești
același timp. Ai dreptate
înd te superi pe cei care
u arată greutățile și lip-
urile. Mai ales lipsurile
are sînt, ca să zic așa, ușor
reparabile. O ultimă în-
ebare: ce studiezi?

— Sînt studentă în anul
II la Institutul de meca-
ică, secția tehnologia con-
rucțiilor de mașini.

— Îți urăm succes, to-
arășă Olteanu!

Reporterul foto m-a oprit
e cînd treceam prin ate-
ierul „banc de probă”. La
n motor argintiu, proaspăt
opsit, mesterea un puști.
e chipul lui, cu trăsături
egulate, frumoase chiar, se
iteau atenția și conștiința
nuncii importante pe care
îndeplinea.

Un băiat atît de tînăr
i un motor așa de complex
— alături unul de altul (fo-
o 4).

— Cum te cheamă, măi
ică? — l-am luat eu cam
le sus.

— Și-a ridicat ochii spre
ine muștrător, dar fără
upărare:

— Albert Ion, sînt elev

la centrul școlar, în anul
III, și acum sînt la orele
de practică. Am 17 ani!
— întregi el semnificativ.

O cam greșisem cu „țică”.
Imagina lui, alături de
motorul cel nou, m-a urmă-
rit un timp fără să ghicesc
de ce. Apoi am găsit: lu-
ciul argintiu, proaspăt, al
motorului, și elevul tînăr
formau un întreg simbolic:
acel al transformărilor prin
care trece uzina cu oamenii
ei.

La club am întilnit mulți
tineri. În sala de repetiții
instructorul Gheorghe Ana-
stasiu se pregătea să repete,
cu o formație de jucuri popu-
lare, o suită de dansuri din
Făgăraș (foto 5). Cînd ne-am
făcut noi intrarea, doi „fă-
gărășeni” își încercau pu-
terile, stîrnind ritmic praful
podelelor. Pauza s-a pre-
lungit. De, veniseră gaze-
tarii! Am fost tratați cu
cite o bomboană.

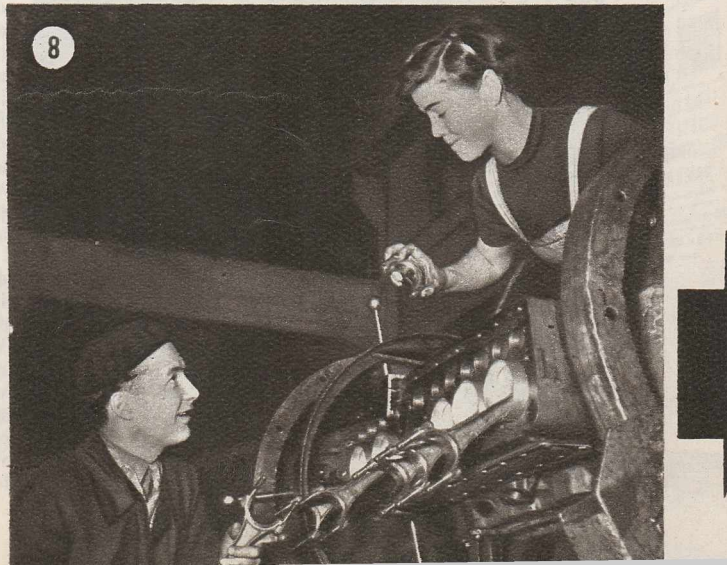
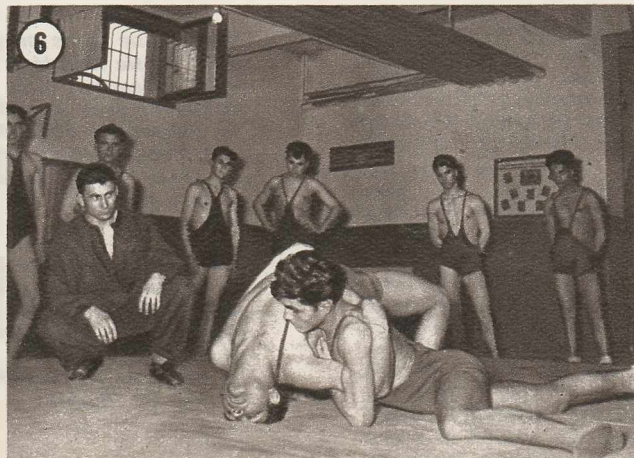
— Bomboane speciale
pentru indulcirea jurnaliș-
tilor?

— Nu! — ne-a răspuns rî-
zînd o tînără. Cînd repetăm
ni se dau zaharicale. Se știe

doar că zahărul e indicat
atunci cînd urci pe munte,
faci sport sau dansezi! S-ar
putea să ajute și... la repor-
taje.

Nu mă pricep să apreciez
o formație de dansuri. Am
aflat însă de succesele ob-
ținute de ansamblul uzi-
nelor „Steagul Roșu” cu
diverse prilejuri. Ceea ce
mi-a reținut atenția a fost
profesia celor din echipa de
dansuri. Voi numi numai
băieții: Teodor Nicoară,
controlor tehnic; Ion Mar-
chiș, strungar; Cornel He-
ker, strungar; Constantin
Chițu, călitor; Alexandru
Pintea, turnător; Nicolae
Gall, sudor.

Alături de sala pentru
repetiții se află sala de
sport. Aici am văzut mai
bine de douăzeci de tineri
antrenîndu-se la box și lup-
te clasice (foto 6). Am o
mulțime de nume. Strun-
gari, funcționari, elevi de
la centrul școlar. Vin aici
să se antreneze chiar și ti-
neri din alte întreprinderi.
E necesar să știm cum îi
cheamă? Nu cred!
În ziua cînd s-a făcut

această poză aveau loc antrenamentele luptătorilor, care urmau să susțină o întilnire cu reprezentanții C.C.A. și ai altor echipe din Ardeal.

A doua zi, simbătă, a avut loc întilnirea. Pe la prînz, cînd am plecat noi, rezultatul (nu încă cel final) era de 8 la 6 pentru gazde.

Nu-i drept să se mindrească sportivii de la „Steagul Roșu”?

Am vrut să vizităm pe un tînăr acasă la el și n-am reușit. Era duminică dimineață. Cerul senin promitea o zi bună.

Strada Podul Crețului e sus, în drumul pe care se merge la Pietrele lui Solomon. La numărul 41, pe această stradă, stă Dumitru Văcaru, strungar la uzinele „Steagul Roșu”. Cînd am ajuns, ne-a întîmpinat mama lui. Dar ne-a dezamăgit: fiulei tocmai plecase spre Poiană.

Am alergat după el. Nu ne-a fost ușor să-l ajungem. Cred că l-am inoportunat puțin: nu era singur... De, ce să-i faci: tineretea (foto 7).

— Încotro? (întrebarea era oarecum gratuită: unde

ar putea merge cineva cu schiurile la spinare pe drumul care duce spre Poiana Stalin?)

— Mai este zăpadă sus, ziua e frumoasă și mergem la schi — a răspuns el fără să se mire.

În cele citeva minute în care am stat de vorbă, am aflat că e un pasionat al schiului și, că în timpul liber, nu scapă prilejul să se urce pînă sus la Poiană. De fapt e un schior bun și cunoscut. Nu o dată a participat cu succes la concurs. Ne-am luat rămas bun și i-am urat: „zăpadă bună!”

Întotdeauna gîndeam că montarea motoarelor este un privilegiu al bărbaților. M-am înșelat. Dovadă: fotografia. Hilda Thiess, cu toate că are numai 20 de ani, este mecanic montor.

Acum cîțiva ani ea nu se gîndea că ar putea ajunge montor de motoare. Însă cînd a venit la uzină au atras-o motoarele. S-a calificat la locul de muncă. Au ajutat-o toți. Și acum o mai ajută, chiar inginerul Traian Nitulescu, tînărșiel.

M-am învîrtit în jurul lor, împreună cu fotoreporterul, vreo zece minute. Erau atît de absorbiți de

lucru, încît nu îndrăzneau să-i mai întreb nimic (foto 8). Și nici nu i-am mai întreat: cele aflate pînă acum erau destul de grăitoare.

Afară din uzină, spre centrul școlar, am văzut un autobus strașnic (foto 9). Urcat pe o scară, șoferul îi lustruia de zor geamurile.

— Ce-i cu autobusul acesta? — intrai eu în vorbă la modul „diplomat”.

— Ce, nu se vede? E-al nost’!

— Și ce marcă e?

La asemenea întrebare șoferul se uită cam chiorș.

— Nu știți citi?

Avea dreptate. Sus scria: „CONSTRUIT ÎN UZINELE STEAGUL ROȘU”.

— Și ce faceți cu el?

— Ce să facem? Ne plimbăm, mergem acasă...

— E și pentru tineri? — interveni „abil și în temă” reporterul foto.

— Da’ ce, ei is opriți de doctor?

Reporterul foto mă întrebă șoptit: „Tragem în poză și autobusul? E vorba și aici de tineri?”

— Să-l tragem.

Și l-a tras.

Am aflat, nu are importanță de unde, că electricianul Costan Romul de la secția 940 și Iuliana Antik de la secția 905... ei amîndoi... Cum să vă explic?... În sfîrșit: acești tineri se iubesc. Și ca să fie reportajul întreg, ne-am ținut scai după ei pînă am aflat cum voiau să-și petreacă seara. Curiozitatea ne-a fost satisfăcută. I-am găsit în fața așilului care anunța concertul distractiv: „Cu lăutarii după mine” (foto 10).

— Astă-seară mergem la concert, ne-a spus Costan Romul.

— Petrecere bună!

— Ei, ce impresie aveți despre tineretul din uzina noastră? — ne-a întreat tovarășul Tească, care ne urmase pînă în oraș la ultima întilnire.

— Nu știu cum să spun, am răspuns eu. Cu ani în urmă, un muncitor de la „Steagul Roșu” îmi povestea despre felul în care și-a petrecut el tineretea în această uzină, prin anii 1941-1944. Îmi vorbea despre plinea care nu-i ajungea, despre discriminările rasiale, despre cuiburile de mitralieră instalate în fabrică pentru intimidarea muncitorilor, despre carcerile, în care erau închiși cei care nu puteau face față ritmului de muncă, și cite altele. El avea pe atunci douăzeci de ani. Vîrstă pe care o au atîția tineri cu care am vorbit astăzi. Cum trăia și ce perspectivă de viitor avea?...

Am întilnit acum aci zeci de tineri. Tineri obișnuți: ca atitea alte mii și mii de tineri din țara noastră. Muncesc cu tragere de inimă, nesiliți, sînt sănătoși, voioși, învață, iubesc, fac sport, se distrează, luptă pentru un viitor ce-l privesc cu încredere. Ce-aș putea spune mai mult?

Mihai BÉNIUC

Săgeată

*Puteam să mor de-o mie
De ori pe bariade,
Ștînd cum o să-noie
Acela care cade.*

*Am preferat viața
Cu triste lunecășuri,
Cu inimi reci ca ghîta,
Cu fiare în culcășuri.*

*Și fac din anii-mi proprii
Cu trudă drum de piatră
De tine să m-apropi,
Comună, sîntă vatră.*

*Iar drumu-mi de se curmă
Săpa-voi o săgeată,
Pe anul meu din urmă,
Ce înspre tine-arată.*

Un cîntec

*Printre morți și nasteri mă strecor
Tot mai palid către viitor.
Cresc în urmă-mi anii, Himalaie,
Greu străbat cu ei prin hărmălaie.*

*Dă-te — strigă unii — la o parte!
Hai mai tute! — alții se-ntărită.
Mă opresc din mers, mîhnitu-s foarte.
Lumea o privesc, proptit în bîta.*

*Dar la răsărit, la răsărit
Mie-mi rîd, văd bine, mie zorii.
Vine-un cînt ce l-am mai auzit:
„Trec, trec rînduri-rînduri muncitorii!”*

Marea

de Al. ANDRIȚOIU

*Ieri marea se tînguia,
astă-noapte gema,
acum țipă.
Ce se întîmplă cu ea?
Sau poate că prevestește furtună,
ridicîndu-și brațele albe
la fărml bătrîn.
Ce oreai tu, marea, femeie nebună
cu luna pe sîn?*

*Marea vine către mine
mă privesc mirată și pleacă.
Marea pleacă și vine,
marea nu orea să tacă.
Se liniștește o clipă dar iață
că-o freamătă noul imbold.
Ce oreai tu, marea, femeie ciudată
cu luna pe sold?*

*De unde vine marea și unde se duce?
Ca lacrima marea-i sărată
ca lacrima sare aduce.
Marea e de sare și de mătasă,
marea are plete verzi și plete cărunte.
Ce oreai tu, marea, femeie frumoasă
cu luna pe frunte?*

„Gura ta te bate și-o să te mai bată.
Dacă ea îți este flecară odată”.

(„Sluga flecară”)

ILUSTRAȚIILE LUI
Eugen Taru
PENTRU VOLUMUL
POVEȘTEA VORBEI
DE
Anton Pann

Cînd Eminescu îl numește pe Anton Pann „finul Pepei, cel isteț ca un proverb”, definește spiritul popular din „Povestea vorbei”: duhul inventiv și mucalit, expresia concisă, plastică. „De la lume adunate și iarăși la lume date”, a scris Pann în fruntea cărții lui. Dar această mărturisită culegere de snoave nu trebuie înțeleasă ca migală de folclorist, ci ca profesie de credință a rapsodului care „adună de la lume” materialul brut al stihurilor sale — observația lucrurilor, tîlcul lor. Anton Pann fabulează proverbul, cu alte cuvinte dă chipuri virtuții și viciului și le pune să acționeze ca să definească singure, să se autodemaște. Din snoava lui se degajă portrete trasate cu pană de moralist, care împinge caracterul înfățișat pînă la ultimele lui consecințe, trăgînd concluzia practică. La lectură, în mintea cititorului răsar tipuri pitorești tot atît de spontan, de irezistibil, cum se formează melodia în timpanul muzicianului care citește o partitură. Ilustrațiile lui Eugen Taru la ediția care va apare în E.S.P.L.A., materializează aceste motive portretistice: „Cei trei marțafoi” sînt trei fizionomii ale șmecheriei veroase, același caracter în trei reprezentări diferite; prostia stă în obrazul netotului din „Lapte afumat”; „Sluga flecară” are particularitățile fizice ale palavragiului, colportor iresponsabil de bîrfeli, zvonuri și calomnii. Sînt studii originale, expresii plastice inedite. Portretul pîrcălabului Strugur, construit din ciorchine și ulcior, sau cel al „Calului namilă”, sînt remarcabile creații, care sugerează tipul printr-o ficțiune ad-hoc, sintetizînd fabula într-o imagine; privitorul căruia i s-ar cere să descrie ce vede — ca în temele care trebuie să probeze perspicacitatea școlarilor — ar putea răspunde cu o mică poveste, atît de pregnant și de precis e descris grafic intrigantul ambițios din „Povestea poamelor” sau gogorița cavalină cu înfățișarea abătută și derizorie a unui măscărici privit

„...Că vom vedea-n haine bune, niște oameni îmbrăcați
Umblind cu meșteșugire, și-nșelind lumea prin pioși”.

(„Cei trei marțaloși”)

„Spun c-a fost odată un crai oare
El avea din lire un nas foarte mare
...Supușii și alții, pe care îi întrel
Că îi șade bine îl incredințase”.

(„Adevă

În culise, prin gaura cheii, după ce a contrafăcut la rampă grandoarea („Calul namilă”). Uneori Taru folosește atributul fizic convențional în caricatură: nasul lung al prostiei, mustața pleoștită a dezamăgirii, căciula trântită pe ceafă a dilemei („Bărbatul și lucrul femeii”), sau nasul uriaș ridicat spre nori, ca un edificiu al îngîmfării, al craiului din „Adevărul de la alții”.

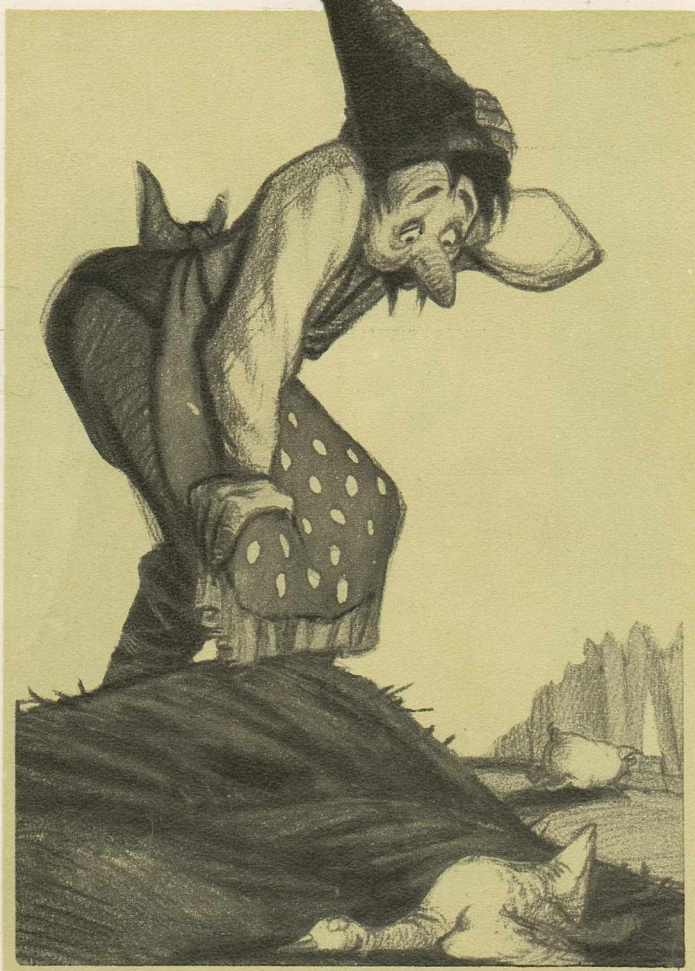
Eug. Taru a lăsat să se vadă și în ilustrațiile la „Vecinii” lui V. Em. Galan că portretul nu e numai fizionomie, ci și gest. Îmi amintesc de un personaj văzut din spate, care își purta lașitatea în linia umerilor și în compasul pasului. Și aici ilustratorul imaginează o mimică elocventă a tipurilor. Face cu ele un fel deregie, urmărind veracitatea gestului și extrema lui expresivitate (vezi marșul triumfal al marțafoilor care duc trofee înșelăciunii, sau sfidarea nevestei șirete, care l-a pus pe drac la treabă sisifică — să îndrepte un fir de păr creț — sau cele două degete cu care degustă prostul aroma laptelui afumat). Eugen Taru uzează aci de apănajul fundamental al caricaturii, acela de a mări o trăsătură de caracter pînă la scara necesară ca să se vadă bine semnificația ei. Taru e un umorist grav. Într-un taler al cumpenei stă fantezia caricaturistului, în celălalt observația portretistului, care trage cumpăna spre tărîmul realității. Caricaturistul Taru înregistrează satiric exteriorul omenesc, ticul, deformatatea. Portretistul Taru scrutează zona adîncă a caracterului, unde dă uneori peste un filon dramatic: drama orgoliului la „Calul namilă”, drama prostiei la „Sluga flecară”.

Taru silește stilul său grafic, de ținută clasică, să contureze imaginile suculente, ale lui Anton Panin. Linia fină, cu subtilități de grafie și savante valori ale negrului, conturează, pregnant și explicit, spiritul popular al snoavelor, înțelepciunile și hazul lor.

Anca ARGHIR

„Și sculindu-se îndată la traista lui alergă,
Și cu cea mai mare grabă apucînd o dezlegă”.
(„Disica moștenire”)

„...Ea mergînd cu plugul și el rămînînd
Stătu, gîndi ce fel să le ia pe rînd...”
(„Bărbatul și lucrul femeii”)

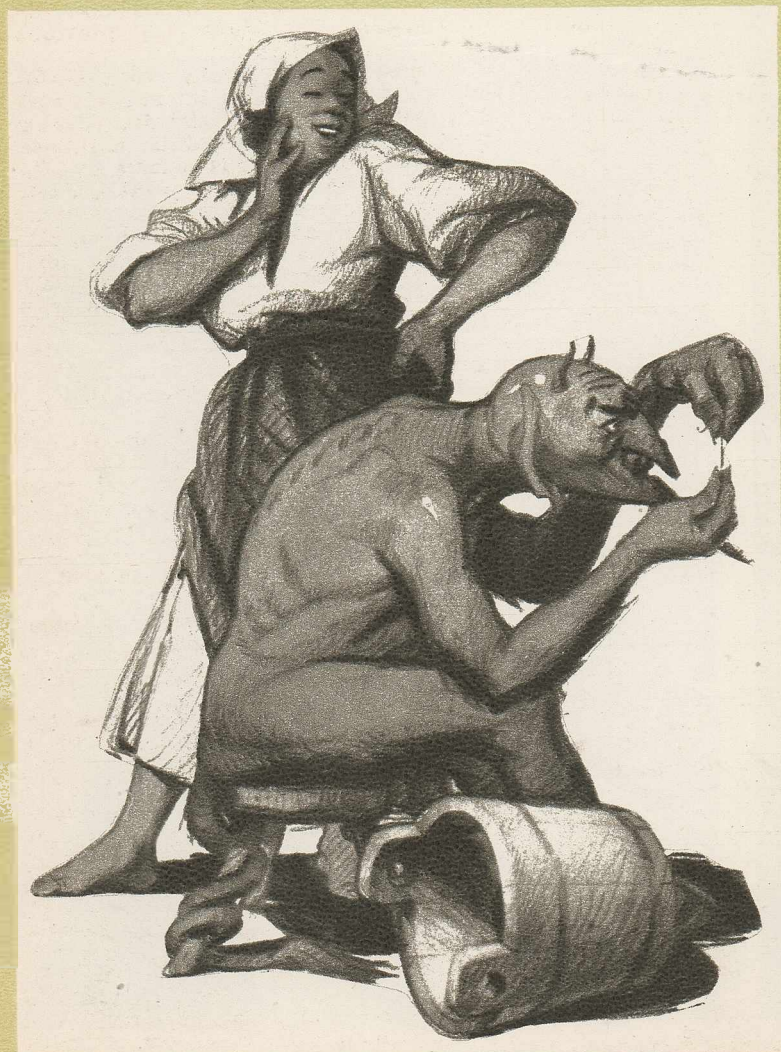
„...Deci bubosul Strugur ce-și avea șederea,
Pe lingă crăiasa cu apropierea,
Pîrcălab să fie cînte avusese;
De această slujbă vrednic s-alesese...
(„Donestea noamelor și a legumelor”)

„Ah, draga mea, astăzi m-ai îndatorat,
Cu laptele dulce de când te-am luat,
Că uite întocma acest gust avea,
Biata răposata, oricând îl fierbea”.
(„Lapte afumat”)

„Spun că un sultan o dată care tiptil umbla
lașind la marginea mării, spre o se mai preumbla”...
(„Sultanul și pescarul”)

„Că muierea de când voacul
A îmbătrânit pe dracul”

(„Inoioala dracului”)

„Mulți se sperie de nimica
Ș-apoi și-n alții bagă frica”.

(„Calul namilă”)

TATA face SPORT

de HUSZÁR Sándor

Ilustrații de Mircea ȚEMIR

În antreu, soneria de la intrare și telefonul începură să țiră în același timp. Zău că nu mai știi la care să te repezi mai întâi. Pornesc spre ușă, dar în trecere ridic și receptorul.

— Alo... Noroc! Așteaptă o clipă, că viu imediat.

Pun receptorul pe masă și dau goana să deschid.

— E soră-mea la telefon — îi strig vestei, care e în bucătărie.

Apoi deschid. Mama!

Ori de cite ori tata sau mama apar pe nepusă masă, inlemnesc. În prima clipă mă cuprinde groaza: oare nu-mi aduc vestea vreunei boli sau nenorociri? S-au chinuit atîta să ne crească — și, vai! — n-am reușit să le întorc decît o fărîmiță din toată bunătatea lor. Visul meu e să le pot asigura o bătrînețe lipsită de griji.

— Mamă! — zic cu vocea gîtuită. Poftește înăuntru, mamă. Urmăresc cu încordare fiecare tresărire de pe obrazul grav, umbrît de un ușor vâl de tristețe; vreau să-i citesc în trăsături un lucru pe care îl voi afla de altfel peste cîteva clipe.

— Poftește, mamă!

Ea intră, își sărută nora și zîmbește. Vasăzică: nu s-a întîmplat nimic! Doamne, ce sentiment de ușurare. Vreau tocmai s-o poftesc pe mama în cameră, cînd ea zice:

— Mergem la meci?

— Pofțim?!

N-aș putea fi mai mirat nici dacă-mi spune: dragă, afară ne așteaptă heliicopterul meu — hai să dăm o fugă pînă la Londra, să ne facem vîkeendul acolo!

— Unde?!

— Ce te miri așa? La meci!

Brusc, îmi aduc aminte că soră-mea așteaptă la telefon.

— Alo, nu te supăra că te-am făcut să aștepți!

— Lasă, nu te mai scuza. Sînt grăbită. Trebuie să-l mai găsesc și pe Laci. (Laci e cumnatu-meu). — Ia spune: vii la meci?

Cît pe ce să scap receptorul din mînă.

— Ce meci, dom'le? Că tocmai acu'm-a luat și mama cu meciul...

— Mama-i la voi? Atunci îți explică ea. Eu o întind după Laci. La revedere!

În cameră se ride din toată inima. Nevastă-mea a și aflat despre ce fel de meci e vorba. Și ride atît de tare, că nu-i chip s-o fac să scoată un cuvînt.

— Joacă taică-tău! — mă lămurește pînă la urmă mama.

Iar nevastă-mea continuă explicațiile:

— Imaginează-ți! După-amiază se dispută la fabrică meciul grașii contra slăbilor! Joacă și tata!

Nu-mi vine să rid. Stau cu privirea țintită în gol, ca omul care și-a dat seama că a fost tras pe sfoară. Nu zic, trebuie să fie nostim. Un bătrînel cărunț și gras, făcînd totul anapoda pe un teren de fotbal... Dar...

— Într-adevăr? — reușesc eu să ingin pînă la urmă, prefăcîndu-mă tare mirat.

Cu toate acestea, ceea ce simt eu acum e mult mai mult decît surpriza. Am aceeași senzație pe care aș avea-o aflînd că mama — fosta spălătoreasă cu veșnicele ei dureri de picioare și de șale — s-ar produce într-un local de noapte! Nu, de bunăvoie nu cred că tata să joace fotbal! Tata, înțeleptul încărîntat de griji pentru piinea cea de toate zilele!...

— De ce l-ai lăsat? — o întreb pe mama. Și am dreptate — deoarece de cînd e, tata n-a jucat fotbal. Iar dacă acum o face totuși, explicația nu poate fi decît că i-au sucit capul niște nemernici care vor să-și bată joc de el.

Mama însă ride — și, oricît de prost dispus aș fi, asta mă înveselește întotdeauna.

Căci risul pur al omului care a trudit mult e ca însenarea după furtună.

— De ce l-am lăsat? Păi... de ce să nu-l fi lăsat?!

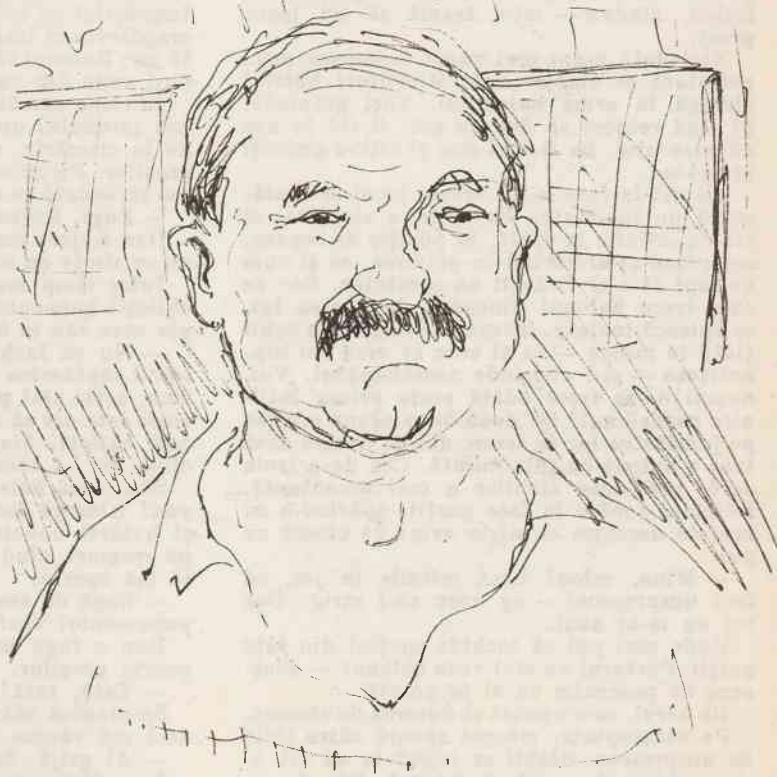
— Bine, dar poate să-l lovească cineva.

— Are el grijă să se păzească.

— Sigur că are — mă consolează și nevastă-mea.

— L-au tot bătut la cap cei din atelier. Dar mi-a interzis cu strășnicie să vă spun vouă. Eu însă pînă la urmă nu l-am ascultat. Ei, veniți?

Pănuiserăm de fapt să mergem la cinema, totuși, nu stăturăm pe gînduri. Am mîncat repede, ne-am luat pardesiile și am pornit în goană — la meci!

Rid în cor cu mama și cu nevastă-mea, dar undeva în adîncul sufletului meu se involbuirează impresii și amintiri.

E un mister de nepătruns. Tata și fotbalul!... Pînă și mie mi-l interzicea mereu.

Păi, toate conflictele noastre din asta s-au născut. Eu eram o fire sociabilă, îmi plăcea să fiu văzut, să mă învîrt printre oameni; nici vorbă să mă fi gîndit la o carieră nelegată de mulțimea oamenilor. Tata zicea mereu că nu sînt cu adevărat feciorul lui, căci, spre deosebire de mine, el se teme de mulțime și-și dorește mereu liniște și singurătate. Din pricina asta nu-i plăcea nici să scriu. Și i-a părut totdeauna rău că nu m-am făcut lăcătuș ori agent fiscal; că, într-un cuvînt, nu mi-am ales o carieră mai sigură...

Și iată acum că el, veșnicul „realist“, a ajuns să joace fotbal!...

Peluzele terenului de fotbal sînt tixite de lume. Oamenii așteaptă „derby“-ul cu sufertașele în mînă, cu servietele sub braț; mulți dintre ei s-au grăbit în asemenea măsură, că au rămas pe mîini sau chiar pe obraji cu petele de ulei din atelier.

A sosit și soră-mea, cu cumnatul; ne înghesuim cu toții lingă gard.

În sfîrșit, din mulțime se ridică un murmur. Într-un capăt al terenului au apărut cele două echipe. Risul izbucnește nestăvil.

În frunte vine arbitru. Dar ce mai arbitru! Ideal! Și-a îndesat pe cap o imensă tichie conică — pălăria astronomilor medievale — în semn că este atoateștiutor. Pe nas și-a încălecat o pereche de ochelari mari, dubli — erau cu ramă de metal, dacă nu mă înșel.

Omul vine, comod, pînă în mijlocul terenului, unde începe să sune din... trîmbiță.

La acest semnal, cele două echipe pornesc către centrul terenului. Dar cum? Șase măgăruși trag după ei o căruță mititică; într-însa, cei unsprezece jucători slabi — deh, trebuie să-și economisească oamenii puterile! Pe flancuri, înaintează grașii, țînîndu-se de mînă ca niște copii de grădiniță.

CREAȚIE

de Evghenii VINOKUROV

*Intîiul om, pârș și necioplit,
Ne-nțelegînd rafinamentul încă,
Ascuns într-o cabernă-a dăltult
Imagina mamuțului pe stîncă.*

*Se-opri apoi privind-o pe furis,
Se lumină, și-atunci într-o clipită
O lacrimă din ochiul lui piezis
Pe față se prelinse ostenită.*

*Intîiul pas trecut la catastif!...
Iar el vedea mijind o nouă viață,
Cînd pumnul-i greu, cînd pumnul-i
primitiv*

Stergea intîia lacrimă pe față.

*Simțea atunci, rîzînd sub blana-i grea,
Că îndărăt nîcîcînd n-o să se-ntoarne.
Și-o nouă bucurie-l stăpînea,
Mai dulce decît hălcile de carne!*

În romînește de M. DJENTEMIROV

Păsări și flori

de Maurice KAREM
poet belgian

*De vrei nîcîcînd iubirea-ți să nu moară
Nu smulge violetele-n păduri,
Nu azeza capcane către seară
Ca tîhna zburătoarei să i-o furi.*

*Poate-ai să oî-ngîndurată odată
În crîngul des cîntînd iubirea ta,
Te va primi o lume-nnarișpată
Și florile zîmbînd te-or mîngîia.*

*Nădejdea-n flori și-n păsări nu ți-o pierde
Le-ncrede taina gîndului tău mut
Și-ai să zărești ascunsă-n iarba verde
O urmă a iubirii ce-a trecut.*

*S-a rătăcit doar... N-a fugit de tine.
Așa se-ntîmplă-n viață uneori.
Hai, cheam-o doar și-o vei vedea cum vine
Într-un decor de păsări și de flori.*

În jurul meu, furtună de aplauze și risete. Îl caut din ochi pe tata. Spre marea mea mirare — e în frunte. E căpitanul echipei grașilor. Tot el îi reprezintă și cu ocazia ceremoniei alegerii porții.

Îi iscodesc expresia feței. Sint sigur că voi descoperi în trăsăturile sale un soi de stînjeneală copilărească și rușine refuțată. Dar mă înșel. Pare într-adevăr cam pudic, însă ride.

Sint mult mai bine dispus acum. Încerc să mă aclimatizez atmosferei generale. Ciudat însă, nu am senzația pe care ar trebui s-o aibă fiul cînd își vede tatăl jucînd fotbal. Mă simt mai degrabă ca un tată în momentul cînd fiul său se pregătește să se prezinte marelui public. Sint îngrijorat și emoționat. Mi-e grijă să nu i se întîmple vreun accident. Și sint emoționat — doamne, am jucat și eu fotbal, cîndva — mi-e teamă să nu joace prost...

Niciodată n-am mai văzut asemenea meci palpitant și emoționant. Muncitori bătrîni aleargă în urma balonului. Toți grămadă. Și cînd reușesc să dea un șut, îi rid în nas adversarului, ba îi mai dau și cîțiva ghionți în spate.

Mă uit la tata. Cîtă vreme jocul se desfășoară pe jumătatea de teren a slabilor, el stă cu mîinile la spate, în poziție de repaus, așteptînd și urmărind cu privirea, ca și cum de fapt el n-ar fi decît un spectator. Dar de cum trece balonul dincoace, în partea lui, se apleacă înainte, începe să se agite cu ochii țintă la minge — ca și cum ar vrea s-o hipnotizeze — și-l cuprinde neastîmpărul. Vai, numai de-ar trece odată peste prima întîlnire cu balonul! De două ori a ajuns mingea pe jumătatea lor de teren, dar de fiecare dată tata a scăpat cu fața curată. Cea de a treia oară, presiunea slabilor e mai accentuată. Bătrînul țopăie în fața porții, apărînd-o cu brațele deschise ca niște aripi de cloșcă cu pui.

— Mîna, mîna! Lasă mîinile în jos, că faci unsprezece! — aș vrea să-i strig. Dar tot nu m-ar auzi.

Unde mai pui că închide spațiul din fața porții. Portarul nu mai vede balonul — acuș-acuș ne pomenim cu el în poartă.

De nervi, m-a apucat și durerea de stomac. Pe neașteptate, mingea zboară către linia de unsprezece. Slabii se reped la ea cît ai zice pește, să marcheze un gol. Ei, dar atunci își iese din răbdări babacu meu; pornește, fuga, într-acolo, cu pași grei și ritmici — și-și ia avînt cu piciorul drept...

Trei jucători slabi se ridică în văzduh. Și — mingea?

Unul dintre jucătorii grași s-a și luat după ea — pe cealaltă jumătate a terenului. Ropot de aplauze.

— Trăiască! Uraaaa!
— Bravo, nene Sandor!
— Șo pă ei, moșulică!

Răcnesc din răspuseri și eu:

— Ura! Trăiască! Bravo!

Țipă și nevastă-mea și cumnatu-meu, ba chiar și mama. Cel puțin, i se mișcă buzele. Familia e în culmea fericirii.

Și bătrînul?

Încruntă din sprîncene, își dă părul peste cap și privește atent jocul.

Ai zice că de atîta plăcere și emoție, oamenii nici nu mai știu unii de alții. Meciul acesta seamănă cu o gigantică piesă de teatru, în care scenele se succed fără încetare.

Înaintașul cel gras mai aleargă și acum. În sfîrșit, tocmai în fața porții, ajunge din urmă balonul. Acum își adună toate puterile — un șut enorm — dar mingea a rămas pe loc.

— Nu te lăsa! Zi-i!

Dintr-o mișcare — ad literam: una — i-a împrăștiat pe toți apărătorii săriți la el și se pregătește să tragă din nou. Piciorul se avîntă iar. Balonul rămîne pe loc. Ce să-i faci? — nu-l vede din cauza burții...

În clipa următoare trece în fugă pe marginea terenului un muncitor mărunțel și slab de la cizmărie, urmărit de unul din echipa grașilor. Pîrpîriul abia mai susflă. În tăcerea încordată se aude pe neașteptate un glas:

— Fugi, Kajzer, că vine șeful de la cadre!

Dar Kajzer nu iuțește pasul. Pesemne că nu se simte cu nici o muscă pe căciulă...

Între timp mama e preocupată numai de chiloții babacului. Numai de nu s-ar întîmpla ceva rău în direcția asta!

— Nu vă închipuiți cît m-a bătut la cap toată săptămîna pentru acești chiloți! „Justina, ăștia sint prea strîmți!” „Justina, elasticul ășta are să se rupă”. „Justina, să fie uscați chiloții ășia, uscați bine, Justina!” O clipă nu i-a tăcut gura.

Zău, dacă bătrînul nu mi se pare năzdrăvan! Aleargă încoace și-ncolo sigur de sine și hotărît nevoie mare. Îmi amintesc că, pe vremuri, cînd jucam acasă, încerca mereu să mă sperie:

— Bagă de seamă! Ai să obosești și faci pneumonie! Vezi că ai să cazi...!

Dau o fugă în lungul terenului pînă la poarta grașilor.

— Tată, tată!

Se-ntoarce către mine. Nu pare mirat — deci mă văzuse dinainte.

— Ai grijă, tată!

Încuviințează din cap.

— Să nu faci cumva pneumonie!

— Eh!

— Ai să cazi!

— N-ai teamă.

— Bine, bine!

Îmi pare că aud o convorbire de acum douăzeci de ani. Mai-mai să adaug: „Bagă de seamă să nu pătești ceva, că am să-ți arăt eu ție fotbal!”

Dar trebuie să plec: slabii au pornit din nou la atac.

După repriză dau buzna pe teren, să-i string tatei mîna.

— Ai fost formidabil, tată! Ai jucat minunat! — îl laud eu.

Exagerez intenționat, căci îi știu obiceiul: refuză orice laudă ce i s-ar aduce.

Dar de data aceasta lucrurile se petrec alt fel: tata dă din umeri, rîzînd:

— Ți-a plăcut și ție?

— Bineînțeles!

— Toți mă laudă.

Dumnezeule mare, s-a întîmplat o minune!

— Nu știu, dar ceilalți zic că am salvat poarta de mai multe goluri sigure!

Cît e de mîndru! Ca și cînd cineva i-ar lauda porcul îngrășat de el singur.

— Ce zici, îi batem?

— Neapărat? Sînteți mai buni.

De cum ajung înapoi, mama începe să se intereseze de chiloți.

— Ce zice, sint buni? Nu-l string?

— Păi, despre asta nu mi-a vorbit.

Sigur că și mama trebuie să-și aibă partea de merit, dacă tata joacă bine.

— Bineînțeles, mamă. Să știi că i-a lăudat cu prisosință.

Repriza a doua începe prost. Tata tot țopăie prin fața porții, pînă se întîmplat inevitabilul: gol! Ce să-i faci, portarul n-a putut vedea mingea din pricina bătrînului!

Și unde mai pui că se și ia cu gura de el:

— Tu ești de vină, Sandor!

Bătrînul e furios. Gesticulează din răspuseri. Apoi îi întoarce spatele și se înfige în călcîie pe punctul de unsprezece — ca omul hotărît să nu se mai clintească de acolo, indiferent pe unde mai trece balonul, căci poftim: cum nu-i el cu ochii-n patru, se și marchează!

Golul îi cam indispuce pe grași, dar le trece repede. La un moment dat, arbitrul fluieră din răspuseri; se aude un strigăt.

— Hands! Unsprezece!

— Nu-i hands!

— Ba te rog să mă scuzi, tovarășe inginer!

— Să nu te rogi! Dați-i ochelari arbitrului!

Arbitrul își pune pe nas ochelarii dubli. Studiază situația, apoi face din nou un gest către punctul de unsprezece.

Ilaritate. Toată lumea s-a resemnat: arbitrul avea ochelarii pe nas, cînd și-a dat verdictul; nu se poate să fi greșit.

Grașii egaleză.

Dar babacul nu se-mpacă. Stă țeapăn pe locul lui, morocănos nevoie mare. Ca omul care vrea să-ți sugereze că unde se afla el, nu are ce căuta fudulia.

La un nou atac, parează cu capul. Își viră scăfîrîlia cu început de chelie în drumul mingii, și o face să ricoșeze pînă departe.

Urale prelungite. Kajzer — cel care nu se temuse de șeful cadrelor — aleargă pe flancul drept. Babacul îl atacă. Celălalt ia act îngrijorat. Țopăie împrejurul mingii mai-

mai să-ți pară că face într-adevăr ceva. Ba mai și răcnește:

— Hoo-op!

Dar nu-l sperii pe babacul cu una cu două. Piciorul lui se avîntă pentru șut. Nervii lui Kajzer nu mai rezistă însă: omul lasă totul baltă și o ia la sănătoasă.

Succes fără pereche! Succes în toată legea! Dacă treaba asta mai continuă așa, ăștia mi-l strică de tot pe babacu'. Curat star iese dintr-insul. Ia te uită, dom'le, a și început să facă pe grozavul! Ba-l trimite pe cutare mai încolo, ba se răfoiește la cutărică.

Cînd aud semnalul de încetare mi se ia o piatră de pe inimă.

Îl îmbrățișez pe babacu'.

Li pare bine că mă bucur.

Merg cu el spre marginea terenului, încolăcindu-mi brațul pe după umărul său.

— Familia e încîntată. Mai ales mama.

Incuviințează din cap: e foarte natural.

— Am venit cu toții. Nevastă-mea, Ilus și cu Laci.

Ride. Ca omul care nu și-a închipuit nici o clipă că s-ar fi putut și alt fel.

— Ei, dar portarul ăsta, frate!! — zice el în sfîrșit. Ce mai fraier, dom'le! Zău că apăr mai bine decît el.

Incuviințez din cap, convins: — Ai experiență, nu glumă!

— Cu mîngea-n fața nasului, și să nu fie în stare s-o prindă. Pentru la anu' o să ne îngrijim de un portar ca lumea...

Întră în cabină, să se îmbrace. Noi îl așteptăm la marginea terenului. Nu, nu pe tata cel de odinioară caut acum să-l înțeleg. Am priceput că este vorba de un om nou. În cei cîțiva ani de cînd noi, copiii, ne-am împrăștiat de pe acasă, în el s-a petrecut pe neobservate o transformare. Nu-l mai apasă atîtea griji: copiii lui au pornit cu toții pe drumul vieții. De-acu' are să meargă treaba cumva.

Vine. Spălat proaspăt și pieptănat. Și-a pus pălăria pe-o ureche, hoțește.

Îl iau de braț. Mă duce cu el.

— Ia vino puțin. Ai văzut afișul?

— Nu.

Întră în cabina portarului. Protestează: de ce l-ați scos atît de repede? Cu mare greu, în sfîrșit cartonul cu pricina reappare. Doi oameni, alături: unul gras, altul slab. În margine, formația. În dreptul numelor, greutatea fiecărui jucător. În kilograme. Prima, a tatii: o sută șapte!

— Fain, ce zici?

— Da.

Brusc, se întoarce către mama:

— Justina, să nu uiți: cămașă curată pentru mîine.

— Bună-i și cea de pe tine. O singură zi ai îmbrăcat-o.

— Ba nu-i bună, că ne face poze. Vine mîine fotografatul.

— Ce naiba!

Se întoarce în altă parte, ca omul care nu vrea să reacționeze la asemenea observații disprețuitoare.

— Vor să scrie și un articol.

Îl ascult. Mă privește mereu. Parcă ar aștepta ceva. Nu mă simt la largul meu: dau din cap aprobativ. Dar tata tot mai vrea ceva cel puțin așa mi se pare. Ce-o fi așteptînd? Întîlnesc o cunoștință. Încep să-l laud pe tata. E feliicitat.

— Păcat că n-am știut. Aș fi venit cu plăcere.

— Păi, erau peste tot afișe — zice el plin de reproș. Dar ce să-i faci! Așa-s oamenii: de la serviciu, fuga acasă! Nu se uită nici în dreapta, nici în stînga.

Ne continuăm drumul. Noi doi, în frunte. În urma noastră, familia.

Tata aduce din nou vorba despre articol:

— Știi că nu numai cei de la revista sportivă s-au hotărît să scrie. Ne-au mai anunțat și alte ziare că au să publice...

Ce să-i răspund? În tot cazul, e o aluzie!

— Ei, nu de alta... Ți-am spus și eu, așa. Dacă nu rămîna cumva revista voastră de căuță...

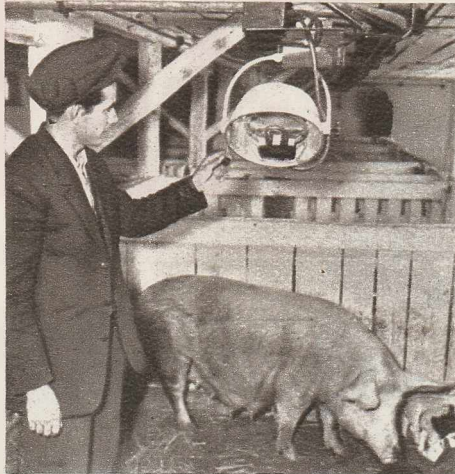
— A, sigur, sigur!

— Să nu crezi altceva! — Ți-am spus-o, doar așa... ca să te ajut...

Ei, am scris articolul. Fără să mă grădesc însă prea tare. Știam prea bine că nimeni n-are să spună ce-am spus eu despre neciul acesta...

În romînește de
Gelu PERIAN

notăm!

RAZE ULTRAVIOLETE PENTRU... PURCEI

Este cunoscut că razele ultraviolete au o influență binefăcătoare asupra organismului omenesc.

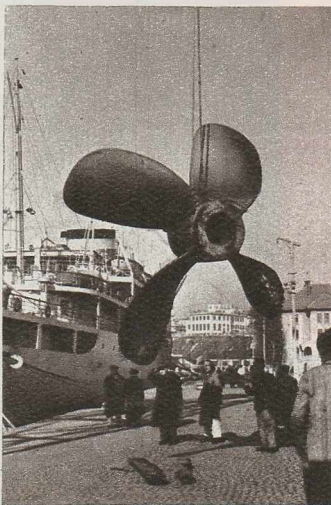
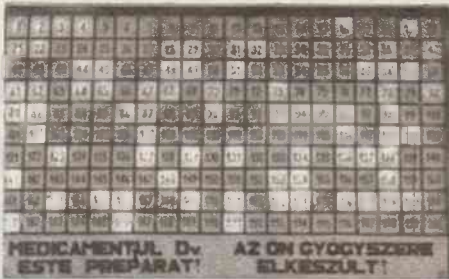
De curînd zootehnicienii au extins tratamentul și... asupra porcelor.

La Institutul de cercetări zootehnice din Palas — Constanța, specialiștii au început, deocamdată pe cale experimentală, tratarea porcelor și a seroatelor lehuze cu radiații ultraviolete.

Aceste băi de lumină se vor face îndeobște primăvara și toamna.

În fotografie: o ședință de raze... în grajd.

Fotografie de Gh. CIOROBEA

↑ O INOVAȚIE INTERESANTĂ

La farmacia nr. 1 din Tg. Mureș s-a pus în practică o inovație: un tablou electric cu 200 de becuri indică în orice moment rețetele efectuate — gata a fi ridicate de clienții farmaciei.

Inovația aparține dirigintelui Horvath Tibor.

ELICEA DE REZERVĂ

O operație portuară foarte rar întîlnită: motonava „Transilvania” primește la bord elicea de rezervă. Cu această elice — grea de 9 tone — motonava romînească a plecat de la Constanța spre șantierul naval Polă din Iugoslavia, pentru revizie.

Fotografie de F. URSEANU

S-A MODERNIZAT FABRICA DIN FIENI

Fabrica de ciment „Ilie Pintilie” din Fieni a fost modernizată și mărită. Silozurile, cu o capacitate de zece mii de tone, sînt ultimele lucrări de reamenajare a întreprinderii.

În fotografie: marile silozuri, a căror înălțime depășește 50 de metri.

Fotografie de I. VERMONT

DE CÎTE 2,50 METRI...

Acești doi moruni uriași au fost vînați în Delta Dunării, nu departe de Sfîntu Gheorghe. Iată-i aduși la Tulcea și descărcați de pe pescador la cheiul portului. De aici, drumul lor duce la fabrica de conserve de pește din oraș.

Fotografie de
Gh. CIOROBEA

CA ȘI ACUM 150 DE ANI

Iată și cea mai veche casă din orașul Piatra Neamț, aflată în strada Popa Burec 4. În cel aproape 150 de ani, care s-au scurs de cînd a fost construită, casa aceea a adăpostit mai multe generații, toate din aceeași familie. Azi este locuință de familia pensionarului Constantin Timofte. Două amănunte interesante: clădirea este prinsă în cule de lemn, iar perețele din față are un orificiu. Este așa-zisul „refugiu al pisicii” cunoscut din evul mediu, pe unde mițele puteau ieși și intra în casă fără să stingherească pe locatari.

Fotografie de Pompei SIMON

Această poziție a fost îmbrățișată cu entuziasm de strategii militari americani, care se bizuie pe soldații vestgermani în vederea unui nou *Drang nach Osten*, de astă dată sub firmă americană. Desigur că această politică implică și unele pericole. După cum avertizează generalul Taylor, fost procuror general al S.U.A. la procesele de la Nürnberg, „nu există o armată puternică atunci când merge spre răsărit și alta, slabă, când merge spre apus”.

Se poate afirma că unii americani și-au asumat riscuri asemănătoare și în trecut, când au cîștigat. Pentru că industria și marea finanță germană nu au fost singurii care au profitat de pe urma eforturilor de război naziste. Se știe că ei și-au împărțit profiturile cu partenerii lor americani. Înțelegerile dintre cartelurile germane și americane, rămase în vigoare și în timpul războiului, includeau o varietate impresionantă de produse. Printre zecele de firme americane intrate în carteluri cu trusturile naziste, și înregistrate de Comitetul Senatorial al S.U.A., se găsesc nume ale unor concerne binecunoscute, ca „Agfa Ansco Corp”, „Aluminium Co. of America”, „American Cyanamid Co.”, „Carbide and Carbon Chemical Corp”, „Dow Chemical Co.”, „Eastman Kodak Co.”, „Good-year Tire and Rubber Co.”, „Procter and Gamble”. Societatea germană *Siemens-Halske*, care a produs instalațiile destinate camerelor de gazare de la Oswiecim și alte lagăre naziste ale morții, a menținut cartelul și înțelegerile privitoare la brevete pe care le avea cu societățile „Bendix Aviation Co.”, „Westinghouse Manufacturing Co.” și alte concerne americane. „I. G. Farbenindustrie”, care în timpul războiului s-a folosit de metoda muncii forțate și a experimentării medicamentelor și chimicalelor pe deținuții din lagărele de concentrare, și-a menținut convenția de cartel cu societăți americane ca „Standard Oil of New Jersey”, „Du Pont de Nemours” și „General Motors Corporation”.

Și, intrucît politica marilor concerna este dictată de profituri și nu de principii, era normal ca acele concerna americane care erau legate prin interese atât de mari de monopolurile germane să facă după

război eforturi tot atât de mari pentru a anula acordurile de la Yalta și Potsdam și a reînvia imperialismul german. De altfel, atitudinea lor în problema reunificării Germaniei a fost de curînd rezumată de ziaristul I. F. Stone, într-o corespondență trimisă din Washington:

„Interesele societății „Rockefeller Standard Oil” și ale băncii „Chase National Bank” le fac să prefere ca, pentru o anumită perioadă, Germania să rămînd încă divizată. O Germanie reunificată... ar putea pune capăt programului de reînviere a vechiului sistem de carteluri german, program care se îndeplinește cu atât succes... Acele interese americane, care consideră Germania ca un partener de bază pentru Eurasia, salută menținerea acestui „status quo”.

Fără îndoială că înlăptuirea planurilor acestor concerna americane a fost mult ușurată de faptul că ele au putut dicta guvernului S.U.A. politica pe care acesta urma s-o ducă.

Cît privește această politică, nici un alt om nu ar putea s-o intruchipeze mai perfect decît actualul secretar de stat John Foster Dulles. În vorbe, el se pronunță — ca de altfel și alți membri ai guvernului Eisenhower — pentru crearea unei Germanii unite și democratice. Despre adevăratele sale intenții în această privință vorbesc însă de la sine acțiunile întreprinse de el de-a lungul anilor. După primul război mondial el a luat parte la Conferința de Pace de la Paris, în calitate de consilier american pentru problemele financiare și de reparații, calitate în care a ajutat la inițierea dezastrușii politici din perioada de după război. Între 1920 și 1930 a fost asociat principal în extrem de bogatul cabinet juridic Sullivan & Cromwell, calitate în care a contribuit la alcătuirea planurilor Dawes și Young, și a mijlocit numeroase înțelegeri între trusturile germane și societățile americane. Cabinetul său juridic a menținut legături cu Banca Schroeder și cu concernul I. G. Farben; el însuși a fost numit director al societății „International Nickel Co.” din Canada, societate dată în judecată în 1946 de către guvernul american atît pentru că a menținut cu I. G. Farben o înțelegere privitoare

la fixarea prețurilor cît și pentru faptul că a dat un ajutor clandestin la reînarmarea Germaniei.

„Una din legăturile lui Dulles, pe care consider că poporul american trebuie să o cunoască în mod special, este cea pe care o are cu securitățile bancare care l-au salvat pe Adolf Hitler din vrăbul financiar și au pus pe picioare partidul nazist... După părerea mea această ar trebui să constituie unul din punctele principale pentru o anchetă întreprinsă de Senat. Înainte de a încredința soarta păcii în mîinile unui om cu un asemenea trecut”, declara la sfîrșitul războiului senatorul Claude Pepper.

Acesta este caracterul și trecutul omului care în perioada de după război a deținut postul de delegat american la O.N.E., consilier superior a trei secretari de stat și în sfîrșit postul de secretar de stat, funcție în care a contribuit, poate mai mult decît oricine altul în America, la remilitarizarea Germaniei apuse și la sabotarea reunificării Germaniei, încadrînd aceste acțiuni în programul războiului rece.

În ultima vreme însă, un număr tot mai mare de americani și-au dat seama de nebunia, echivocul și de sinucidere, a înarmării atomice și de necesitatea imperioasă a coexistenței, astfel încît în multe cercuri se impune din ce în ce mai fățiș părerea că politica americană față de Germania trebuie să fie supusă unei transformări radicale. Printre cele mai notorii manifestări ale acestei stări de spirit se numără și declarațiile recente ale cunoscutului diplomat și teoretician politic american George Kennan, care, revizuiindu-și propria atitudine din trecut, a cerut ca Germania să fie neutralizată, ca un prim pas spre reunificare. Walter Lippmann și alți comentatori politici au subliniat, la rîndul lor, că reunificarea Germaniei este imposibilă atîta timp cît Germania apuseană este menținută în cadrul NATO, fiind considerată de Statele Unite drept o poziție-cheie în vederea unui război antisovietic.

Într-un amplu articol publicat deunăzi în „New-York Times” Walter Millis, comentator militar, scria: „Dacă poporul american va recunoaște și va accepta actuala stare de fapt a relațiilor internaționale contemporane — în loc să se teamă de mituri, care în mare parte sînt fabricate chiar de noi americani — am putea înceta chiar mîine „războiul rece”, și să ne apucăm pur și simplu să soluționăm problemele întrecerii în limitele existenței pașnice. Atunci problemele dificile, cum e cea germană... vor putea fi soluționate pe calea tratativelor”.

Millis pune punctul pe i. Așa cum scindarea Germaniei a fost la vremea ei o expresie a războiului rece, reunificarea acestei țări este strîns legată de stabilirea și cultivarea unor relații trainice de colaborare între Apus și Răsărit.

De asemenea este cît se poate de evident că o Germanie unită și democratică ar contribui în mare măsură la promovarea unor bune relații între țări și popoare și ar contribui ca stare la asigurarea păcii în Europa și în lumea întreagă.

WINOVAT

HARTI CARE ACUZA • HARTI CARE AC

american. Germania urma să fie împărțită între Olanda, Polonia, Cehoslovația, Franța și Belgia.

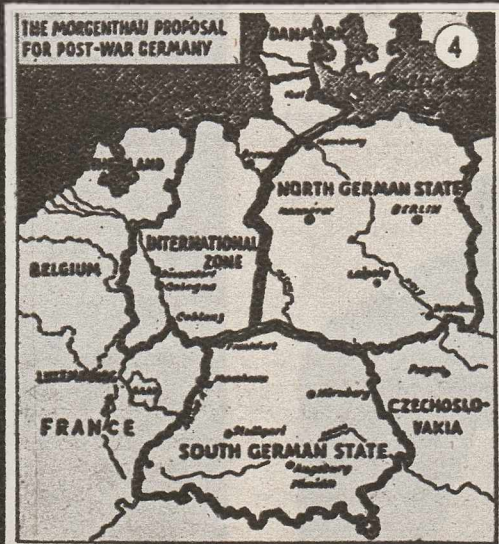
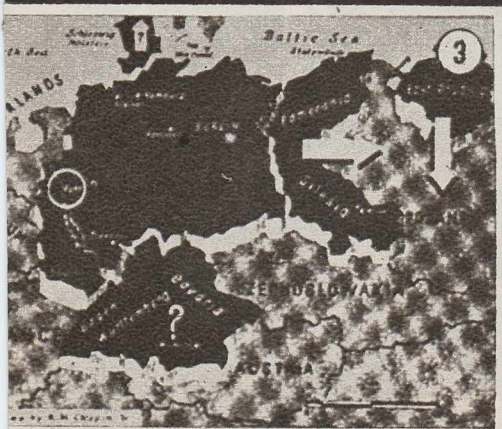
2. — **PLANUL DELEGAȚIEI AMERICANE (1943).** Acest plan a fost prezentat de S.U.A. la conferința de la Teheran. Potrivit acestui plan Germania urma să fie împărțită și transformată în mici state fără însemnătate. În afara de stătuțelele Hanovra, Prusia, Saxonia, Bavaria și Hessen, s-ar mai fi rupt din teritoriul Germaniei încă o „zona internațională specială”.

3. — **PLANUL AMERICAN PRIVIND ÎMPĂRȚIREA GERMANIEI (21 februarie 1944).** Potrivit acestui plan Germania urma să piardă Baden-ul, Württemberg-ul și Bavaria. Planul nu precizează însă care ar fi fost soarta acestor teritorii.

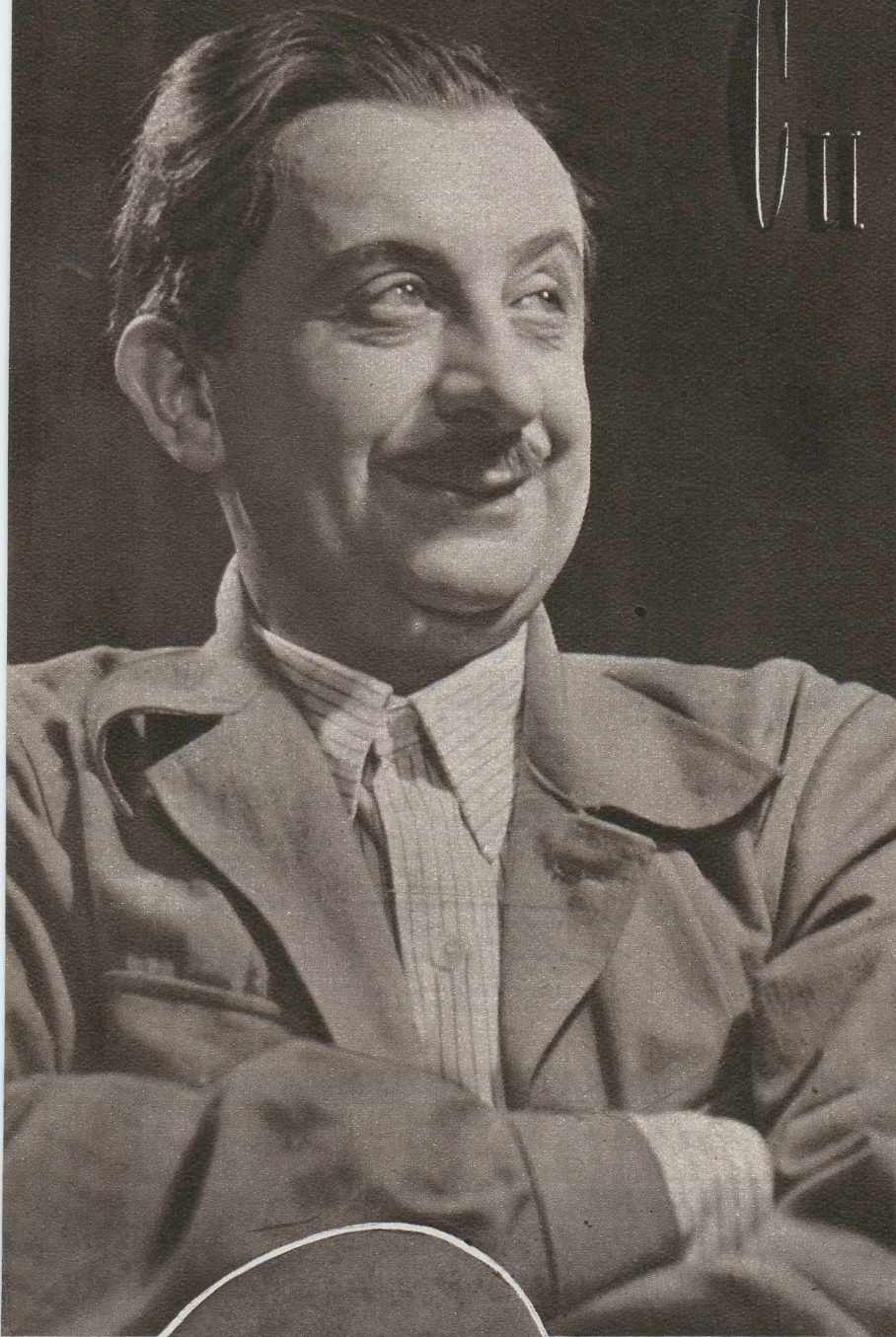
4. — **PLANUL AMERICAN MORGENTHAU (septembrie 1944).** Potrivit acestui plan urma să se constituie două state germane independente, unul la nord și altul la sud. Însemnate teritorii urmau să fie rupte de Germania occidentală și să fie puse sub control internațional.

5. — **ULTIMUL PLAN AMERICAN, FAIMOSUL „PLAN TRUMAN” (1945)** propus de președintele S.U.A. la conferința de la Potsdam. Statele Unite doreau să înființeze trei state germane: Germania de vest, Germania de nord și Germania de sud. Statul german de sud urma să aibă capitala la Viena și să înglobeze Baden-ul, Württemberg-ul, Bavaria, Austria și... Ungaria în întregime! Budapesta urma să devină capitala unei regiuni!

Delegația Uniunii Sovietice care a participat la conferința de la Potsdam a zadarnicit însă planul american al „suprimării” Germaniei și al desființării Austriei și Ungariei, subliniînd că nici un popor nu poate fi înlăturat de pe harta Europei. Iată cum arată deci în realitate „independența națională” și dorințele de „reunificare” a Germaniei despre care vorbese imperialismul american cu atîta emfază, în cuvinte onctuoase, presărate cu lacrimi de crocodil — în timp ce în realitate ei fac totul pentru a amîna această reunificare la... calendele grecești.

Spiridon Biserică ↑
 („Mielul turbat“)

Robinson
 („Fata fără zestre“)

Rafaele
 („Blestematele fantome“)

BIRLIC despre

de Sanda FAU

Sînt de invidiat, veți zice. Un reportaj despre Birlic înseamnă un colocviu prelungit cu unul dintre cei mai simpatici artiști ai primei noastre scene. Ceea ce presupune: un suris la apariția maestrului risului, un hohot la primul suvenir povestit, cascade de ris în continuare. Un adevărat spectacol, inedit și unic, în care Birlic de pe scenă îl aduce cu el și pe Birlic de acasă.

O să vă dezamăgesc: în „civilitate“, Birlic este un grav. Nu e prea dispus să rîdă și nici să-i facă pe alții să rîdă. Cît despre invidia pe care ar naște-o în cazul de față calitatea mea de gazetar, vă asigur, suspinînd, că e nulă și neavenită: a-l obține pe Birlic pentru un interviu mai amplu, e o acțiune temerară care solicită tenacitate, perseverență, răbdare. N-are prea multă simpatie pentru gazetari și, mai ales, pentru destăinuirii: „nu țin să-mi istorisesc amintirile de scenă — spune el; prefer să le povestească cei ce m-au văzut din sală“. Și nu prea are timp. Dacă telefonezi după ora 8 dimineața, l-ai pierdut: e la Bufta, unde filmează. Îl cauți la 4, e tîrziu: repetă sau are matineu. Inuțiți să-l solicitați seara: e în spectacol. (Nu e lucru simplu să joci în cîte 7-8 piese într-o stagionă!). Iar de nu e nici într-un loc, nici în altul, e precis la șosea, cu ultima sa „pasiune“: Bălăioara, Pobeda sa nou-nouță, pentru care e aproape gata să-și trădeze vechea sa pasiune pentru caii de curse (deși, după propria mărturisire a maestrului, Bălăioara, cu zecile ei de cai putere, nu face decît să concentreze pasiunea pentru zecile de Durdullii sau Golance care l-au atras de atîtea ori pe hipodrom).

Și, totuși, am reușit să afl pentru dumneavoastră tot felul de amănunte anecdotice din viața lui Birlic. De la el însuși. Iată-le:

Cînd ești pirpiriu și firav și vii tocmai din fundul Moldovei, cînd nasul nu-și vede... lungul nasului de lung ce e, iar vorba îți e nițel peltică și sîsîită, îți trebuie mult curaj să vrei să te faci actor. Mai ales dacă ai ghinion să fii tocmai ultimul din catalog (fatalul V cu care începe numele Vasiliu!), adică al 400-lea candidat la conservator, să fie deja seara tîrziu și comisia de examinatori ostenită! Grigore Vasiliu a știut rezultatul examenului înainte de a se vedea pe listă în dreptul rubricii „respins“. Dar mai știa ceva: că odată, singura dată din viața lui cînd jucase la o serbare liceală, spunînd — în calitatea unui sclav din „Femeile de marmură“ — exact șapte cuvinte, publicul izbuc-

nise în ris și aplauze de cum apăru la rampă, mai înainte chiar de a rostit unul din cele șapte cuvinte. Ar fi de succes, sclavul nostru și-a pierd capul și — uitînd că se află pe scenă — s-a agățat cu ambele mîini de un cîbătut în șubredul decor de carton, și tîndu-se de fericire în sus, ca la ora gimnastică. A trebuit să intre pe scenă însuși regizorul — bătrînul Alexandru Marinescu — și să-l ia furios de mînă pentru ca dumnealui, actorul, să se demeticească din beția succesului.

Cum spuneam, Grigore Vasiliu nu uită acea miraculoasă ameteală a scenei și aplauzelor. Dar a pornit să urmeze cumintel, sfatul energetic al părinților Adică... Dreptul. Zărurile fuseseră aruncate.

Și totuși... Cînd ești pirpiriu, iar silueta-ți are o mobilitate de o formidabilă expresie, cînd nasul se lunguște cu a mirare, iar ochii rotunzi se lunguștesc, se rotește, se îngustează, vorbind graiul lor propriu, cînd vorba peltică și sîsîită naște efecte scenice de un irezistibil și cînd din toți porții ființiale hazul țîșnește spontan, oare poți să te scoli dimineața la ora 7, să-ți mapa sub braț și, în drum spre Tribunal să-ți recapitulezi pe punctele 1, 2 și toate argumentele cu care vei apăcătura conversant falimentar din Fîticeni? Mă rog, poate! Dreptul trebuie terminat. Dar ce ar fi dacă ne-am lăsa, măcar așa, nițelul, forțele în figuratie în provincie (mai iese și ban!), pe care am obține-o cu chiu și vai, dar mai ales cu ajutorul amicu Jules Cazaban, coleg de Drept și actorie. Și parcă ar strîca să urmărim și cursul Conservatorului local? Cine știe?...

... Imaginați-vă un moment tragic dintr-o dramă puternică — „Stane piatră“ de Sudermann. Sala urmărește cu răsuflarea întretăiată jocul magistral al lui Ovid Brădescu și sufletele sîtrînse de emoție. În acea clipă trebuie să intre în scenă un zidar oareca să spună cîteva cuvinte — cu totul însemnate — și să iasă imediat. Dă catastrofă! Omul care apare nu mai are timp să rostească nici o vorbă: apariția lui e atât de comică, încît sala se tremură toată de risetele spectatorilor. Momentul de intens dramatism fusese ratat. Și aceasta prin simpla intrare în scenă a siluetei mobile, a nasului pîlung și ochilor rotunzi ai unui student în anul I de conservator, pe nume Grigore Vasiliu. Lui Birlic îi plac ca la bururile: „Ca zidar, în loc să zid am dărîmat atunci“, povestește el.

A dărîmat însă și porțile templului Thalei, în care, din acea zi, a pătru-

BIRLIC

rijelios, fără ca vreun cerber să-i mai ceară legitimație de intrare.

★

De aici încolo, un biograf grijuliu ar studia atent și ar menționa cu tot cel de detalii rolurile celor peste 30 le ani de teatru ai lui Birlic. E o treabă pentru care am tot respectul — nu e o glumă să evoci 120 de roluri! — dar care nu interesează în cazul reportajului anecdotic de față, nici pe cititori, nici pe semnatarul său. Ne vom mulțumi să oposim, din când în când, pe una din rețele acestei uimitoare ascensiuni rîstice, să gustăm câte o întâmplare strășnică, despre care poți jura că tu i s-a putut petrece altcuiva decât lui Birlic. Spre pildă — primul rol. Temeat în acea faimoasă apariție din „Stane de piatră”, Birlic capătă imediat, fiind în primul an de studenție, de la rectorul Maican rolul principal din comedia „Musca spaniolă”. Dl Marin Mălăiescu, purtătorul unei perucri blonde aflate sub o imensă pălărie de pai, al unei pechi de ochelari cu ramă groasă și, mai les, al unui caracter de o fermitate cu totul îndoielnică, își face apariția demnă pe scenă, scoborînd țanțos o scară. Dar cum poți fi țanțos, cînd tracul ți-a surmătat vocea și cînd auzi mai bine bășile inimii decât replica partenerului? Neîntrebabilul s-a întîmplat: la primul pas pe scenă, dl Mălăiescu s-a împiedicat, îngîndu-se frumusețea pe scară, și urmînd disperat cu privirea pălăria și ochelarii care se rostogoliseră pînă în avanscenă (din fericire, peruca se strîmbase numai nițel pe urechea stîngă). Cel mai mic „gaj” scenic nu ar fi stîrnit ropote de aplauze care au izbucnit atunci, isplătînd naturalețea comică cu care Birlic s-a adunat de pe jos, și-a îndreptat peruca și și-a cules pălăria, ștergînd-o de un imaginar fir de praft. Toți ei din sală au fost atunci convinși că această admirabilă cădere a fost repetată de zeci de ori. Îmi permit să plasez un alt calambur al lui Birlic: „Prima mea cădere a însemnat și primul meu mare succes”.

A însemnat primul pas spre rolurile în Shakespeare, Molière, Shaw, Caragiale, Kirițescu și din alții pe care Grigore Vasiliu le-a jucat pînă în 1931, cînd...

★

Cu acest „cînd” începe o nouă etapă în viața lui Birlic, mai bine-zis începe „Birlic”. Sică Alexandrescu îl reamă pe tînărul comic Vasiliu și îl angajează în compania pe care o avea în București împreună cu Ion Iancovescu. Și iată-l pe licențiatul nostru drept, jucînd alături de Agatha Ursescu, Iancovescu, Mișu Fotino, auvrina și primind primul „pseudonim” artistic: Breloc. Actorul măntel, a cărui gravitate contrasta cu fășigărea sa de un comic simpatic, unsese un fel de porte-bonheur al upei, brelocul ei: de fiecare dată cînd făcea în prezența lui vreun demers la rurile de care depindea viața compei, acesta reușea pe deplin. Dar nu lîtățile sale de mascotă i-au putut trui numele cu care el va rămîne în oria teatrului nostru. Ci, firește, un mare succes artistic. Nu avem nici o atenție de originalitate cînd afirmăm un lucru neînsemnat sau o mică împlire pot avea uneori repercursiuni așteptate în viața unui om. De dă: comedia lui Arnold și Bach mită „Schmucki („Birlic” în adaptea romînească); personajul central bietul contabil Costache Perjoiu Birlic — venit din Fălcieni în pitală să „pună ordine” într-o are bancă, dar care sfîrșește în un bar în brațele unor dame de asumație — nu numai că i-a imprutat actorului numele său, dar i-a zălit și soția: interpreta nevastei lui Perjoiu — actrița Angela Mateescu — a venit, și în civilitate, soția lui Birlic

Brinzovenescu („O scrisoare pierdută”)

Sganarelle („Doctor fără voie”)

Raspluiev („Nunta lui Krecinski”)

Bobcinski („Revizorul”)

(pentru care — și m-a rugat să consemnez această în rîndurile de față — are sentimentele cele mai constante de 23 de ani de cînd s-au căsătorit). Arnold și Bach au fost deci de două ori nașii lui Grigore Vasiliu. Pentru că, ori cîte succese a obținut mai apoi cu „O scrisoare pierdută”, „Omul cu mîrtoaga”, „Topaze”, „Zaza” și cu multe alte piese, lui Grigore Vasiliu i s-a spus — de atunci, din 1935 — și i se spune și astăzi, cînd este artist al poporului, tot Birlic.

★

L-am întrebat pe maestru cum își creează rolurile. Și am aflat un lucru pe care l-au confirmat creațiile sale din ultimii ani de pe scena Naționalului: „Cine spune că numai trăsăturile fizice ale unui actor pot naște umorul, greșește amar. Hazul anumitor scene în care m-aș văzut nu e de loc spontan, ci cerebral, mult gîndit. Învăț un rol extrem de repede, dar nu mă apuc să-l memorez pînă nu-l văd jucat — moment cu moment — în fața ochilor”.

Birlic muncește asupra rolurilor. Cu seriozitate, cu tenacitate. Pentru că, cu același nas ce se lungeste a mirare, cu același ochi rotunzi care se lungesc, se rotește sau se îngustează, cu același debit precipitat și ușor peltic, l-a creat pe Robinson din „Fata fără zestre” și pe Brinzovenescu din „O scrisoare pierdută”, pe Varlaam din „Omul cu mîrtoaga” și pe Raspluiev din „Nunta lui Krecinski”, pe fahirul din „Caleașca de aur” și pe Spiridon Biserică din „Mielul turbat”, pe Sganarelle din „Doctor fără voie”, pe Canciano din „Bădăranii” sau pe acarul din „Steaua fără nume”. Și, trezind întotdeauna risul, același ris generos, plin de veselie și încîntare pe care îl provoacă apariția sa, el e de fiecare dată altul, dăruind fiecărui personaj nuanțe fine individuale. Bir-

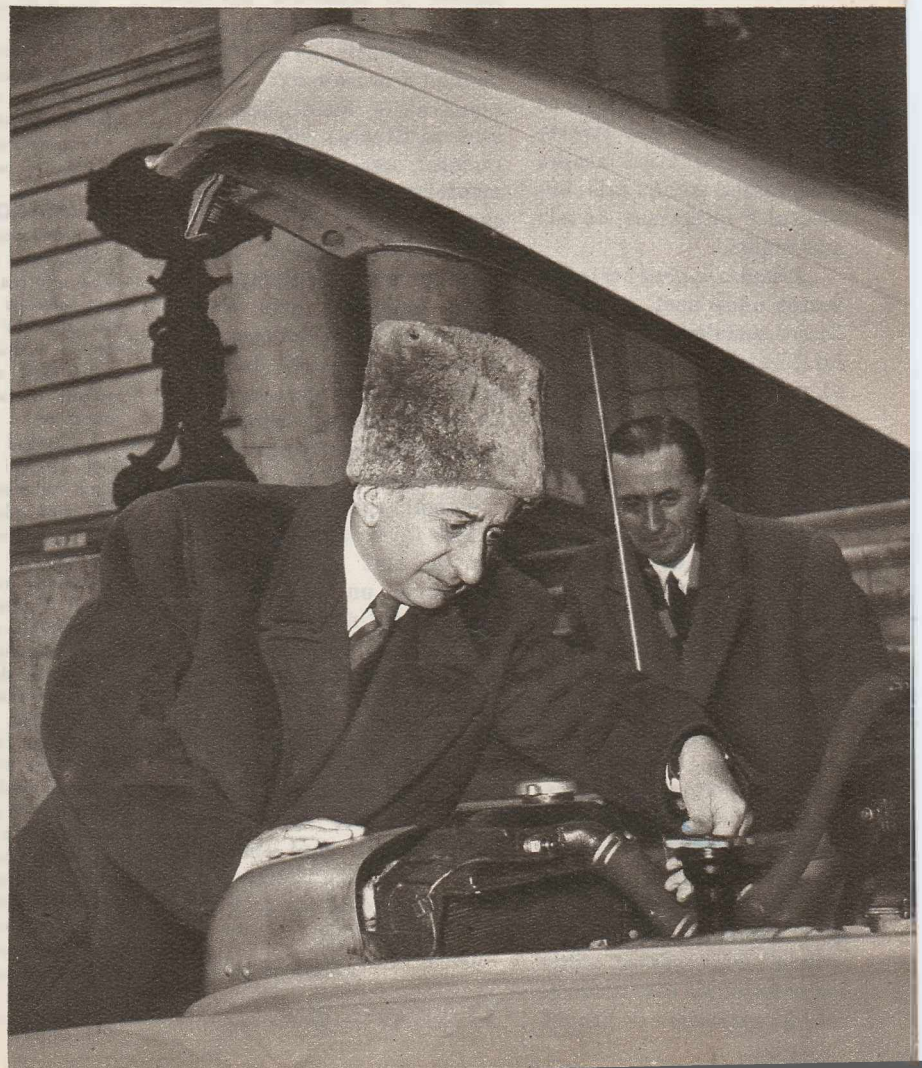
Acarul („Steaua fără nume”)

lic e un actor iubit. Afișul care îi poartă numele atrage ca un magnet spectatorii. Titlul pe care îl poartă — de artist al poporului — i se potrivește în sensul cel mai propriu al cuvîntului.

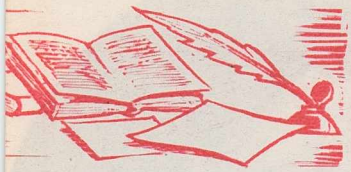
★

Marile iubiri pot fi și ele trădate cîte o dată. Birlic e pe cale de a o face: mi-a mărturisit că ecranul îl atrage mai mult decât scena. Filmele în care a jucat — „Directorul nostru”, „Vizita”, „O scrisoare pierdută”, „Două lozuri” — i-au oferit satisfacții mari (fapt destul de neobișnuit pentru un actor de teatru). Și are intenția să persevereze în cinematografie. Dovadă, filmul „Doi vecini” în care turnează în prezent. Dar oare va renunța la teatru? Greu de crezut. Cei pe care îi sperie perspectiva de a nu-l mai putea vedea, seară de seară, pe scena Naționalului, pot fi liniștiți: în stagiunea prezentă poate fi întîlnit în șapte spectacole. Vă asigur că îl veți regăsi și în viitoarele stagiuni.

Astăzi, Bălăioara îi dă de furcă

Scriitori CARTI

CINCI NUVELE DE LUCIA DEMETRIUS*)

Mereu prezentă în viața noastră literară, Lucia Demetrius, care nu demult a dăruit teatrului o nouă piesă, a strâns de curind între copertele unui volum cinci nuvele.

Cea dintâi — „Oglinda”, care dă și titlul volumului — povestește peripețiile lui Baroti Tibor, un oarecare conte bețiv care, într-un moment de depresiune sufletească, face cadou unui țaran de pe moșia lui, Ianoș, o oglindă de preț. Peste ani, rămânând fără avere — mare parte o vinduse — intră funcționar. Dat afară pentru beție, contele în mizerie se înnațește la casa lui Ianoș care, milos din fire, slab de inger și mai ales înapoiat politiceste, îl opoșește și îi cam ia apărarea. Oglinda, devenită motiv psihologic, are ecouri adinci în universul sufletesc al personajelor: Ianoș se simte obligat față de conte pentru că nu a plătit — iar acesta — care în cele din urmă își ia darul înapoi, deși mîncase și băuse de cîteva ori prețul oglinzii — o folosește ca presiune, cînd mai străvezie, cînd mai fățișă, asupra bunăvoinței gazdei sale. Subiectul e interesant, nuvela antrenantă.

„Primăvara tirzie” este povestea unui poet, vechi militant socialist, pe numele lui Simion, care capitulează parțial în fața agresiunii sociale a burgheziei asupra lui și a agresiunii grijilor de fiecare zi, deși pînă la urmă revoluția noastră îl trezește la o a doua tinerețe, îi reaprinde flacăra cuvîntului revoluționar. Ideea redeșteptării energiilor poetice de către victoria noastră politică e convingător tratată.

Cu un condei de o remarcabilă finețe și pătrundere, muliat în poezie, în lirism, în toate culorile necesare descrierii unei stări de reverie prelungită în care trăiește eroina principală Helga — este scrisă nuvela „Altundeva”. Pătrunderea psihologiei feminine este indiscutabilă; atmosfera de candid

Lucia Demetrius

romantism, ca și tonul de o surizătoare îngăduință a autoarei față de acest romantism, sînt la locul lor. Ideea pe care vrea s-o demonstreze autoarea — oamenii nu văd frumusețea și fericirea care se află la doi pași de ei și împodobesc cu imaginație existențele de altundeva — este binevenită și prezintă interes educativ. Păcat însă că demonstrația lasă în final un gust de... demonstrație.

Aceeași observație s-ar putea face și cu privire la nuvela „O vindecare miraculoasă”, în care întîlnim iarăși resursele de ascuțită analiză a prozatoarei. Este remarcabilă luciditatea cu care scriitoarea relevă caracterul omenesc al sentimentelor călugăriței Clarisa și încercările de a ascunde adevărul dragostei, prin fraze pioase, amăgitoare.

Cu autentică artă este scrisă nuvela „Prăpastia”, în care se vorbește despre prăbușirea unei mari pianiste, învinsă nu atât de împrejurările sociale, cît de propria ei slăbiciune și de orgoliu.

Nu mai aparent nuvelele strîns în volumul „Oglinda” nu sînt înrudite; în fond ele au un aer familiar care provine nu numai din stilul autoarei, dar în primul rînd din unitatea substanței umane din care ea taie chipurile oamenilor. Această unitate de ton este o notă în plus la calitățile volumului care se citește cu un neîntrerupt sentiment de respect pentru un talent remarcabil ca acel al Luciei Demetrius.

Titus PRIBOI

*) „Oglinda” — E.S.P.L.A.

Consemnări literare

● **VIATA ȘI ACTIVITATEA** mării actrițe Aristizza Romanescu — una dintre societățile de frunte, cum se spunea pe vremuri, ale „Teatrului Național”, deschizătoare de drumuri în arta interpretării realiste, profesoara care a trecut făclia artei, generației următoare de slujitori ai Thaliei, mulți dintre ei onorînd și azi scena românească — constituie subiectul unui amplu și documentat studiu dus la bun sfîrșit de Mircea Mancaș în paginile unui volum recent apărut la E.S.P.L.A.

Fără a fi un apologet, dar un glosator inteligent, Mircea Mancaș, reconstituind viața celei care a interpretat roluri de frunte în peste 300 de piese, ne oferă totodată și o schiță — caracterizată prin minucie, prin respectarea și interpretarea justă a documentelor vremii, copios folosite în sprijinul afirmațiilor — a istoriei teatrului românesc de la sfîrșitul veacului precedent.

Aristizza Romanescu a fost o descoperire a lui Ion Ghica, pe atunci director al Teatrului Național. Un lung și laborios drum de căutare, în care actorul francez Louis Arsene Delaunay a îndeplinit o vreme rolul de farcălăuzitor, a condus-o pe Aristizza Romanescu nu numai la rangul de personalitate a „Naționalului”, dar i-a întărit zi de zi conștiința că se află în slujba unei misiuni sinonime cu sacerdoțiul, că un om al scenei își fructifică mai deplin trecerea prin viață numai atunci cînd știe să dăruiască prea plinul focului sacru celor chemați să-l întrețină mai departe. Paginile în care Aristizza Romanescu ne e prezentată ca pedagogă a generației de actori care au urmat-o — generație ilustrată prin nume ca Ion Manolescu, Lucia Sturza-Bulandra, Maria Giurgea etc. — prezintă o valoare intrinsecă, datorită faptului că demonstrează — încă o dată — că talentul fără o muncă asiduă, migăloasă, neistovită, rămîne un simplu deziderat.

Personalitate complexă, Aristizza Romanescu s-a supus acestei legi de fier a muncii și, în acest fel, și-a încrustat numele pe frontispiciul teatrului românesc, în ciuda intrigilor, a dezamăgirilor și a loviturilor pe care a trebuit să le sufere în zburcîmătoarea viață.

Rememorarea, la 40 de ani după moarte, a drumului ei, este binevenită.

● **„MOSCOVA - LENINGRAD”**, cartea lui Marin Mihalache, scrisă cu prilejul unei vizite în U.R.S.S., este expresia emoțiilor profunde pe care orice cetățean, din orice colț al lumii, o simte cînd calcă pe pămîntul unde s-a zămislit Marea Revoluție, dar și a admirației, a încîntării estetice care te învalăie vizitînd muzeele în care se păstrează unele dintre cele mai reprezentative opere pe care geniul uman le-a realizat de-a lungul veacurilor.

Transmițînd cititorilor roadele plăcutei și instructivei zăboviri în lăcașurile de artă sovietice, Marin Mihalache se transformă într-un entuziast ghid, care adună toate datele pentru a face mai vie, mai cuprinzătoare, semnificația operelor de artă văzute.

Împreună cu autorul străbatem galeriile din muzeul „Pușkin” unde au fost expuse — înainte de a fi restituite poporului german — comorile muzeului din Dresda, facem o succintă incursiune în cei o mie de ani de artă rusă, admirăm în Moscova clădirii și monumente care vorbesc despre marele talent, despre sentimentul artistic care sălășluiește în fiecare cetățean constructor al comunismului, ne plimbăm prin Leningradul eroic, oraș-muzeu, și simțim aievea fiorul emoțiilor autorului cînd întrezire în galeriile Treiakov, la Ermitaj, în fața uriașei statui a „călărețului de aramă” etc. În contrast cu măreția miilor și neprețuitelor opere de artă, ni se dezvăluie modestia artiștilor sovietici ale căror aspirații sînt indisolubil legate de aspirațiile poporului.

Sînt instructive pentru toți iubitorii de artă și mai ales pentru cei ce țin în mînă penelul sau dalta, paginile pe care autorul le-a scris despre întîlnirile cu artiștii plastici sovietici. Sînt aici lucruri

spuse simplu, dar dezvăluind profunde adevăruri. Iată de ce cartea aceasta merită a fi citită de toți cei care sînt în ei vocația artei.

● **LITERATURA ROMÂNĂ** cu realizările și problemele ei se bucură în diferite țări de o atenție mereu sporită.

Culegere antologică maghiară „Nagyvilág” (Lumea cea mare) — în care găsim paginile cele mai realizate, ca mesaj uman, din literatura universală de azi — acordă o deosebită atenție fenomenului literar românesc. Așa, de pildă, între altele, unul din ultimele numere publică o traducere din poemul lui Eugen Jebeleanu „Ceea ce nu se uită”, însoțită de o notă bibliografică, precum și informații felurite asupra mișcării literare din țara noastră.

Revista „Biennenstock” din R.D.G. publică în nr. 37 un fragment din povestea lui Ion Creangă „Făt-Frumos, fiul iepcii”, precum și un scurt capitol din romanul „Descult” al lui Zaharia Stancu.

Numărul 3/1958 al revistei „Sonntag” (R.D.G.) precum și nr. 12 al revistei austriece „Tagebuch” consemnează de asemenea o serie de aspecte din literatura noastră, insistînd asupra progreselor realizate de prozatorii noștri în străduința lor de a înfățișa cît mai pregnant actualitatea.

● **ÎN TRADUCEREA** îngrijită a lui Lazăr Iliescu a apărut recent, în ediție populară, o culegere din versurile lui Nicolaius Lenau, poet german născut pe meleaguri timoreane, crescut și format la școala romantismului veacului al XIX-lea, care — așa cum se știe — a picurat în sufletul poezilor deopotrivă și elan revoluționar, mesianic, și melancolie sumbră, mergînd pînă la pesimism nihilist.

Atît prin temperament cît și prin experiența acumulată în scurta-i viață de 48 de ani (1802 — 1850), Lenau a ilustrat prin poezia sa ambele tendințe ale veacului și ale curentului. În ciclul „Johannes Ziska” — evocarea fragmentară a războiului husit — cît și în „Albigenzii”, o reactualizare a răscolului iobagilor și tirgoveștilor din Provența franceză a veacului al XII-lea, Lenau este un poet al patosului revoluționar, care înfîiează despotismul, nedreptatea socială. Din păcate, în volumul de față nu figurează nici măcar fragmentar ciclurile acestea. Îl avem, în schimb, bine reprezentat pe Lenau poetul nostalgic, cîntărețul frumuseților puste maghiare și al peisajului bănășean, pe creatorul care, deși amaric decepționat în viață găsește citeodată și nota optimistă pe strunile lirei sale, ca, bunăoară, în „Glasul copilului”: „**Taci, lume! Cu minciuni răsunătoare/ Nu tulbura vîsarea ce trăiește/ Vreau să aud cum pruncul gîngurește/ Cădoarea lui flîntă-mi înfășoare!**”, sau în mesajul de artist din „Unui poet”: „**Numai cel care-n furtună/ Singur drum să-și tale știe/ Lauri merită să-și pună.**”

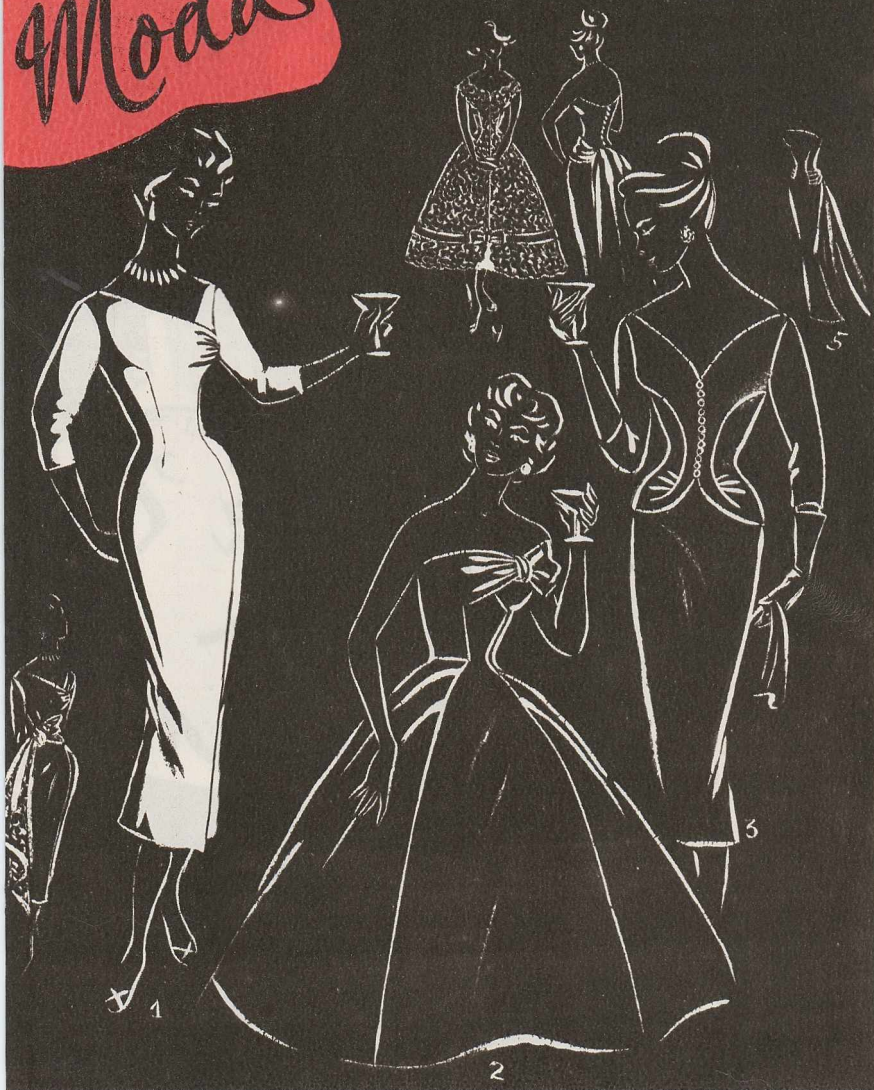
Asemenea lui Eminescu, Lenau este însă și poetul care a dat glas accentelor profunde de dezamăgire din sufletul său. Lumea vremii sale, pe care a colindat o pînă în America, nu i-a putut oferi nici o satisfacție. În clipele de deznădejde, înainte ca noaptea să se fi coborît asupra minții sale; poetul s-a însoțit cu melancolia și, învaluit în faldurile ei, a cîntat-o în versurile devenite clasice: „**Mă urmez, melancolie!/ Visătoare mă-nsoțești!/ Fie că mă-nalți, să fle/ Că mă pierd, alături mi-ești!**” În alte poezii, toamna cu cortegiile ei de ceturi, cu tremurările de aripi ale păsărilor pornite în migrație, îi smulge lui Lenau scînteietoare versuri, ca în „Cocorul”, unde sentimentul capătă străluciri marmoreene. Căci, de fapt, Lenau a fost un virtuos al formei în tot ceea ce a scris.

Punînd la dispoziția tineretului și a iubitorilor de poezie culegerea de față, talmăcitorul și editorul au făcut un act pios față de poetul care, ca și autorul „Lucaofărului”, a crezut într-o lume mai bună.

L. V.

Moda

Vă recomandăm în pagina de față câteva modele de rochii pentru seară.

- 1) Dintr-o mătase grea sau o stofă subțire, o rochie netăiată în talie, mulată pe corp, ce poate fi purtată și cu o eșarfă lată, ce se drapează apoi pe fustă (vezi mica schiță alăturată).
- 2) O rochie tinerească cu fusta foarte amplă, ce poate fi purtată cu un șal sau un mic bolero.
- 3) Elegant și sobru, acest deux-pieces poate fi purtat și la un spectacol și la o reuniune amicală.
- 4) Pentru fetele tinere, o rochie din dantelă sau material brodat, decoltată, și a cărei jupă amplă este marcată cu o panglică de catifea.
- 5) Pentru bal, acest model mai pretențios: rochia e mulată pe corp și îmbogățită printr-o eșarfă bogată, ce se leagă la spate.

SFATURI practice

AVEA DREPTATE GOETHE...

Goethe susținea că decorul unei locuințe contribuie mult la dispoziția sufletească a locatarului. Mi-am adus aminte de această observație a marelui poet de la Weimar, făcând, zilele trecute, o vizită unei prietene.

Cînd o întîlnisem ultima oară, părea tristă, abătută, nervoasă și acum o regăseam cu totul schimbată. M-a primit cu zîmbetul pe buze, plină de vervă, exuberantă; m-a pofțit să iau loc pe un fotoliu și cu un gest larg, mi-a arătat camera.

— Ce părere ai de „noua” mea locuință? De fapt era aceeași locuință pe care i-o cunoșteam mai de mult, dar atât de schimbată, încît îți făcea într-adevăr impresia că e alta.

— E admirabilă! — am răspuns. Totul e mult mai bine aranjat acum. Și-apoi, curățenia asta care scilicpește pretutindeni... — Lasă curățenia, dragă, că asta o făceam și înainte. Cum găsești aranjamentul mobiliei? Ce părere ai despre zugrăveala? Asta mă interesează...

— Și fără să mai aștepte răspunsul, continuă:

— Ah, dac-ai ști ce bine mă simt acum în această locuință! Sînt fericită că am descoperit cea mai bună soluție pentru plasa-rele mobile. Aranjamentul dinainte mă enerva fără să-mi dau seama. Mă enerva cred pînă și culoarea zugrăvelii, pînă și vopseaua canaturilor... După cum vezi, am schimbat totul după gustul meu și acum mă simt într-adevăr la mine acasă.

Prietena mea grăia un mare adevăr. Abia acum se simțea la ea acasă. Abia acum se identifica în totul cu mediul înconjurător. Lucise atîta timp într-o cameră străină. Într-o cameră vopsită și zugrăvită pe gustul fostului locatar, cu mobila plasată așa

cum îi plăcea acestuia. Îi imitase, la mutare, fără să fiină seamă de propriile ei gusturi, așa cum se întîmplă multora care se mută grăbiți.

— Eram tot timpul indispusă — adăuga ea — și nu știam de ce. Mă simțeam ca într-o cameră de hotel. Mă trăgea inima mai mult afară decît în casă... Abia cînd m-am apucat să fac curățenia radicală de primăvară, mi-a venit ideea să schimb totul. Și cînd te gîndești că nu m-a costat decît vopseaua și zugrăveala. Restul e aceeași mobilă, decît alt fel plasată, adică așa cum o vreau eu, nu cum a vrut cel dinaintea mea.

— Se pare că acest lucru e mai important decît ne închipuim — am spus, gîndindu-mă la mulți alții care nu-l sesizează și, la urma urmei, chiar la mine care locuiesc într-o cameră aranjată pe gustul soacră-mi.

— Spune sincer — continuă ea — tu n-ai impresia că interiorul meu e și mai mare acum?

— Asta e iluzia pe care ți-o dă zugrăveala de culoare deschisă.

— Parcă am și mai mult loc de umbliat printre mobile.

— Fîldecă așa vezi tu normal să umbli. În fond spațiul pe care-l ocupă mobila e același.

— O fi, dar spațiile create au devenit mai accesibile mișcărilor prin casă. În sfîrșit, e așa cum îmi place mie.

— Asta e marele adevăr — i-am spus — și, ca dovadă că sînt în totul de părerea ta, sînt hotărîtă să-mi schimb și eu, chiar în primăvara asta, aranjamentul interiorului.

Nu mai de n-aș intra în conflict cu gustul soacră-mi.

JOSIANA

purtați
cravate
elegante
din
mătase
naturală

Tesătoria de
Mătase
ILIE PINTILIE

PENTRU SEZONUL DE
PRIMĂVARĂ
ȘI VARĂ

**COOPERATIVA
IMBRĂCĂMINTEA
SIBIU**

prezintă ultimele noutăți de
modele din țară și străinătate

EXECUTĂ

la centrele sale de comandă: confecții,
după măsură, pentru
FEMEI, BĂRBAȚI ȘI COPII

TAPL. SIBIU
vizitați
Restaurantul
"PĂLTINIȘ"

Bogat sortiment de preparate
culinare, specialități la grătar

VINURI ALESE

Orchestra SANDU HONȚIU

D A N S

ACUM, LA BUCUREȘTI...

Pe ecranele unor cinematografe din Capitală rulează în aceste zile coproducția franco-spaniolă „Strada Mare”, realizare a regizorului Bardem, binecunoscut publicului din filmele „Bun venit, domnule Marshall” și „Moartea unui ciclist”. Protagonista filmului, actrița americană Betsy Blair (am putea-o socoti

franceză, deoarece nu demult s-a căsătorit cu regizorul parizian Roger Pigault), a sosit luni la București, pentru a asista la premieră.

În fotografia noastră — o scenă din film, în care o putem vedea pe Betsy Blair într-o dublă imagine multumită... olinzii. În facsimil: un salut pentru cititorii „Flacărei”.

*Salut, bonjour, hello
to the readers of "Flacăra"
and good luck to you all
Betsy Blair*

Cuvinte încrucisate

DIN CĂRȚILE DE ȘCOALĂ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1			E							A	C	O	R	D
2			D											
3			I		M	A	I	D	A	N				
4	A	E	R		M	E	R	C	U	A				
5														
6		R	E		M	A	R	O	C		T	A	C	T
7			D									S	A	N
8			O										I	M
9	S	U	M		S									
10			O	L									A	N
11	F	I	R	E	N	A		G	U	I	N	E	A	
12			C							N	L			
13	C	I	O	C	O	I		C	O	Z	I	A		
14	I	Z	V	O	R									

ORIZONTAL: 1) Din istorie: revoluționar grec din 1821 — Din gramatică: se face între subiect și predicat. 2) Se consumă în recreație — Din zoologie: numele unui ordin de păsări (sing.). 3) În geometrie sînt de fapt cercuri — În trecut, locul de joacă al copiilor nevoiași — Interjecție. 4) Din chimie: H₂O — Din istoria antică: zeul comerțului și al hoților la romani — Tot din istoria antică: nume dat preoților unor religii dinaintea erei noastre. 5) Servea pe vremuri la luminat — Din zoologie: pasăre de baltă (Fulica atra). 6) Din muzică: nota a doua — Din geografie: capitala Marocului — Iar din muzică: cadență ritmică. 7) Exemplu caracteristic — Din gramatică: formă populară a prezentului persoanei I singular de la „a fi” — Din geografie: ... Paolo, oraș și regiune în Brazilia. 8) Din... Esop — Din rîndurile ferovia-

rilor — Ion Marin. 9) Din dicționarul latin-român: sînt — Din săliile de spectacol — Dintr-o carte de lectură extrascolară: un celebru urs polar. 10) Din manualele elevilor școlilor profesionale din construcții: aparat folosit la ridicarea sau transportul unor sarcini — Termă... neterminată! — Aurel Niculescu. 11) Din geografie: numele oficial al statului independent irlandez — Poftim!, dar nu cum scrie la carte — Din geografie: țară din America de Sud, împărțită între coloniștii englezi, francezi și olandezi. 12) A sughiți! — Cele două consoane din inel — Din gramatică: un articol. 13) Cel vechi și cel noul din cartea lui Nicolae Filimon — Din istorie: locul de îngropăcune al lui Mircea cel Bătrîn. 14) Din cronici: condică — Din botanică: scalete. **VERTICAL:** 1) În trecut: bancher și cămătar — Sorturi

de pinză (mold.) 2) Pe case — Miroas particular. 3) Pe vremuri curier al unei primării rurale — Din botanică: planta leguminoasă ce poartă numele latin *Daucus carota*. 4) Eduard, în copilărie — Din muzică: prima notă — Leontin Eremia — Din chimie: cobalt. 5) Incepe recitarea! — A se minuna — Din muzică: nota a șaptea — Din chimie: element din grupul halogenilor. 6) Din micul echiplan de campanie al ostașului — Din lexic: adverbul de timp aflat în opoziție cu „acum”. 7) Din geografie: peninsulă asiatică — Din astronomie: împreună cu lumina constituie o unitate de măsură. 8) Din drept: act de proprietate (arh.) — Îi dau elevii rămași în urmă, atunci cînd se apropie examenele — Din geografie: localitate în Peru. 9) Din biologie: filință ce a ajuns la deplina dezvoltare (masc). — Eugen Georgescu — Conjunctie. 10) În trecut: sacagii — Din botanică: organul prin care respiră planta. 11) Luntre mică — Est! — Monedă turcească de pe vremuri. 12) De la (arh.) — Emanație rău mirositoare — Din gramatică: persoana a III-a singular la prezent de la „a avea”. 13) Barieră orășenească (arh.) — Din botanică: elurercă, parazit al viței de vie (*Plasmapora viticola*). 14) Înalt demnitar, în trecut — Din botanică: plantă erbacee, cu denumirea științifică *Malva silvestris* (pl.).

DEZLEGAREA JOCULUI „NUMAI CU O”

apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) Lomonosov — Porto. 2) Omolog — Monocord. 3) Cord — Ros — Monolog. 4) Of — Poros — Mol — Po. 5) Motoc — Logos — Son. 6) On — Mototol — Rot. 7) T — S — Som — Soșon — R. 8) Obod — Por — S — Toto. 9) R — Cotonog — Soroc. 10) Sobol — Boboc — Co. 11) Motolog — Poloboc. 12) Scor — Gogol — Loto.

crema de caise • crema specială de cacao
crema specială de cafea • portocala amare
chocolate

CONSUMATI

Lichioruri

PREPARATE DIN FRUCTE

cherry-brandy • ciresc amare • visinata

O.C.L. ALIMENTARA - SIBIU

vinde în toate unitățile sale: conserve de tot felul, vinuri, lichioruri, produse zaharose (dulceuri, gemuri și diferite sorturi de bomboane).

AGENȚIILE DE VOIAJ C.F.R.

AGENZIE DE VOIAJ

DIN BUCUREȘTI ȘI PRINCIPALELE ORAȘE DIN ȚARĂ PUN LA DISPOZIȚIE:

**BILETE DE CĂLĂTORIE ÎN ȚARĂ ȘI ÎN STRĂINĂTATE
SUPLEMENTE PENTRU VAGOANE DE DORMIT
TICHETE PENTRU TRENURI CU LOCURI REZERVATE
SUPLEMENTE PENTRU TRENURI ACCELERATE
ABONAMENTE DE ORICE FEL
BILETE PENTRU CĂLĂTORII ÎN GRUPURI**

Pentru a vă asigura confortul în timpul călătoriei,
**FOLOȘIȚI VAGOANELE RESTAURANT, PREGUM ȘI RESTAURANTELE
DIN PRINCIPALELE STAȚII.**

Sortimente bogate de preparate culinare, cofetărie și băuturi

O.C.L. PRODUSE INDUSTRIALE - SIBIU

PENTRU SEZONUL DE PRIMĂVARĂ

VĂ OFERĂ

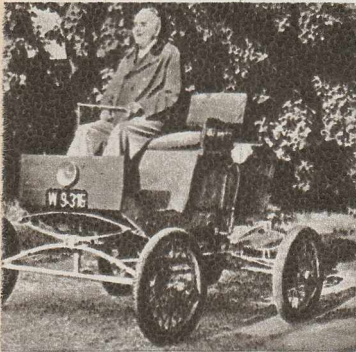
LA UNITĂȚILE SALE UN BOGAT SORTIMENT DE CONFECȚII, TRICOTAJE, ÎNCĂLȚĂMINTE.

ÎN JURUL GLOBULUI

RII VOR CONTINUA SĂ TRĂIAS-
trău a se preîntâmpina dispariția com-
castorilor, în rezervația naturală de
onej (URSS), sute de castori sînt
și îngrijiiți în mod special. Și dacă
de castor a rămas prea devreme
trebuie să se obișnuiască și cu...
biberonul...

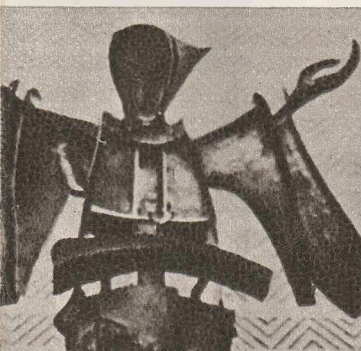

XEMPLAR UNIC. Ultimul automobil
at cu vaporii din Europa, construit în
a fost vîndut recent de proprietarul său
ac, unui amator din Belgia. Viteza
la a vehiculului este de 20 km pe
dacă nu plouă și temperatura se
menține „favorabilă”.

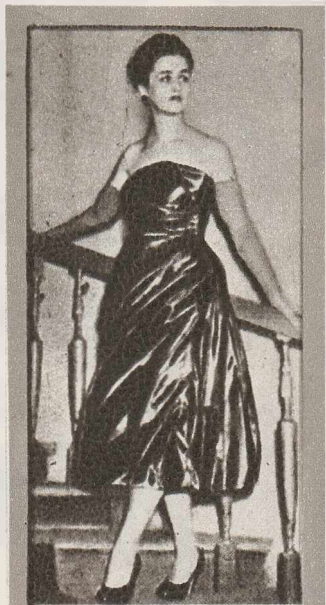

OU AUTOSCUITER POLONEZ. Con-
oril polonezi de automobile în pasul
hnica modernă. Recent, inginerul J.
yiski din Katowice a construit acest
lp de autoscuder avînd un motor de
P. și o viteză de 70 kilometri pe oră.

MIETOAREA DE CIORI. În fața
e Economiei din München se află o
e din bronz pe care autorii ei au
let-o cu totul impropriu „Copilașul
din München”.

UN VAJNIC TURIST... PEDESTRU. Bătrînul fotograf Jacques Taruffi din
Lausanne este un pasionat al turismului pedestru. În vîrstă de 75 ani, el
are un impresionant palmares în acest domeniu. Printre performanțele sale
se numără, de pildă, și parcurgerea distanței Salzburg-Paris. În prezent el
străbate — tot pe jos, firește — drumul Lausanne-Roma.

„PARADA MODEI” 1958. La Moscova a avut loc
o mare „Paradă a model”
pentru prezentarea celor
mai noi realizări ale cre-
atorilor de modele din
U.R.S.S. Prezentarea s-a
bucurat de un mare suc-
ces. Iată două dintre cele
mai reușite modele.

ALO, TE VĂD... O nouă instalație tele-
fonică cu televiziune a fost experimentată
recent în S.U.A., între New York și Los
Angeles. Cu ajutorul noul instalații, în
timpul convorbirii telefonice poți vedea
persoana de la celălalt capăt al firului, pe
un mic ecran de televiziune.

CARNAVAL... PE GHEATĂ. În
orașul Kirin, din R. P. Chineză,
s-a desfășurat recent campionatul
studentesc de patină, la care au
participat 215 concurenți. Concursul
a fost deschis de cîțiva patinatori
îmbrăcați în pitorești costume de
carnaval. Iată-l, evoluînd pe luciul
gheții.

Eroina noului film muzical
sovietic „Fata cu ghitară”, al
cărui scenariu aparține lui B.
Laskin și V. Poliakov, va fi
interpretată de tînăra și simpa-
tica Ludmilla Gurcenko, care
a deținut principalul rol femi-
nin în „Noapte de carnaval”.

Cinematografia Italiană prile-
juiește reparația pe ecrane
a unei actrițe care se bucura
înainte de război de o largă
simpatie în public. Ne referim
la Vivianne Romance care, după
o eclipsă de cîțiva ani, reapare
în filmul lui Mario Mattoli „Se-
cretele nopții”.

Regizorii italieni de frunte Al-
berto Lattuada și Giuseppe de
Sanctis vor realiza în primă-
vară două coproducții italo-iu-
goslave. Primul va ecraniza cu-
noscuta lucrare a lui Pușkin
„Fata căpitanului”, iar al doilea,
filmul „Un an, o stradă”, în care
vor juca Silvana Pampanini,
Massimo Girotti și croatul Nikša
Stefanac.

Acum un sfert de veac actrița
vieneză Magda Schneider a
reputat un mare succes ju-
cînd rolul principal în melodrama
„Liebele” după o piesă de Schnit-
zler. Astăzi filmul se va reface,
avînd în același rol pe tînăra
Romy Schneider, fiica Magdei,
noua revelație a filmului austriac.

Nedespărțitul menaj Yves
Montand-Simone Signoret
se... separă! Bineînțeles că
numai pentru trei luni, din cauza
unor angajamente care-i sîlesc să
turneze la mari depărtări: el în
Congo belgian, unde joacă alături
de Audrey Hepburn într-un film
american, iar ea la Londra, fiind
chemată pentru rolul principal
al filmului lui Peter Glenville
„Cămăruța de la mansardă”.

Ultimile două creații ale tînă-
rului comic bulgar Apostol
Karamitev, cunoscut specta-
torilor noștri din comedia „S-a
întîmpiat pe stradă”, sînt rolurile
centrale din filmele „Jurămîntul
haiducilor” și „Simpaticul nu-
măr treisprezece”, cele mai re-
cente producții ale studiorilor
din Sofia.

La Moscova, în lumea studen-
tească, se petrece acțiunea
noului film al regizoarei Ta-
tiana Lukașevici — „întîlnire pe
stradă” — în care rolurile princi-
pale sînt atribuite tînerilor Roza
Makagonova și Viktor Avdiușko.

DACTIA : BUCUREȘTI Casața Poștală 3507 of. 33
DACTIA : PIAȚA ȘCIINTEII Tel. 7.60.10 Int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștali și difuzorii voluntari
din întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni : 26 lei
6 luni : 52 lei
un an : 104 lei

Tânăra generație a Viet-
namului liber.

PREȚUL 2 LEI